

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜVEN TURAN • TOPLU ŞİİRLER

Güven Turan

TOPLU ŞİİRLER

Y A P I K Ü R E D İ Y A P I N L A R I

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trancey.org>

TOPLU ŞİİRLER (1963-1993)

Güven Turan, 1943'te Sinop, Gerze'de doğdu, ortaöğrenimini Samsun'da Maarif Koleji'nde tamamladı. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi ve aynı bölümde İngilizce okutmanlığı yaptı. Daha sonra İstanbul'da reklamcılık alanında çalışmaya başladı. İlk şiirini 1962'de yayımlayan Turan'ın şiir, öykü, eleştiri ve inceleme türlerinde yoğunlaşan ilk çalışmaları *Devinim*, *Dönem*, *Yordam* ve *Alan '67* gibi dergilerde çıktı.

Güven Turan, *Dalyan* ile 1979 Türk Dil Kurumu Roman Ödülü'nü, *Düş Günler* ile 1990 Yunus Nadi Yayımlanmış Öykü Kitabı Ödülü'nü, *Bir Albümde Dört Mevsim* ile de 1991 Yunus Nadi Yayımlanmamış Şiir Kitabı Ödülü'nü kazandı.

Kitapları: *Şiir: Güneşler... Gölgeler...* (1981), *Peş* (1982), *Sevda Yorumları* (1990), *Bir Albümde Dört Mevsim* (1991), *İkaros'un Uçuşu* (1993); **Öykü:** *Düş Günler* (1990); **Roman:** *Dalyan* (1978), *Yalnız mısın* (1987), *Soğuk Tüylü Martı* (1992), **Deneme-eleştiri:** *Kendini Okumak* (1987), *Bakır Çalığı* (1994); **Çeviri:** *Aşk ve İsyan* (Kenneth Rexroth'tan seçme şiirler, 1991), *Sınırsızdır Şiir* (Miroslav Holub'dan seçme şiirler, 1993), *Seçme Şiirler* (Louise Glück'ten seçme şiirler, 1994).

GÜVEN TURAN

TOPLU ŞİİRLER

(1963-1993)

Güneşler... Gölgeler...

Peş

Sevda Yorumları

Bir Albümde Dört Mevsim

İkaros'un Uçuşu

Şiir - 26
ISBN 975-363-163-4

Toplu Şiirler (1963-1993)
Güven Turan

1. baskı: 1500 adet, İstanbul, Nisan 1995

Yayına Hazırlayan: Selahattin Özpallabıyıklar
Tasarım: Mehmet Ulusel
Kapak Fotoğrafı: Cengiz Cıva
Ofset Hazırlık: Nahide Dikel
Düzeltili: Ayşegül Gürdal
Yayın Koordinatörü: Aslıhan Dinç
Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

© Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti., 1994
Tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No: 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0-212) 293 08 24 Faks: (0-212) 293 07 23

İçindekiler

GÜNEŞLER... GÖLGELER

Yaşlı Bir İlk Yaz

17 • Karanlık Gezinti

18 • Uzaktan

19 • Bir Sürgün

19 • Kutlu Hasat

20 • Kış

21 • Tüy

21 • Kırgın

22 • Ev

22 • Eski Bir Albüm İçin Resim

23 • Kıyıda Duruşun Resmi

24 • Büyütülmüş Bir Eski

25 • İzlenim

25 • Yaşlı Soytarı

26 • Düşük

27 • Güz Kıvrımı

27 • Bir Gezgin Bir Çocukla

28 • Gündönümünde Sevilen Bir Kadına Balad

30 • Doğayla Doğa İki Kez

31 • Öğle Uykusu

32 • Bozgunlarla

33 • Gece Töreni

34 • Yorgunluk

35 • Bir Baş Eğişin Direşimi

36 • Kavşaklardan Denize

37 • Yabanıl Bir Kıyı Güzü

- 38 • Yılğın
- 38 • Kavşak
- 40 • Sızısız
- 41 • Kısa Günlerde
- 42 • Taşıl
- 43 • Gidiş
- 44 • Duruk
- 45 • Dolap
- 46 • Göçümler
- 47 • Aşınan Bir Gizemli
- 48 • Uzun Bir Bekleyişin Ardından
- 49 • Kıyıda
- 50 • Örgü
- 51 • Kışta Bir Ölüm Öyküsü
- 52 • Güney
- 53 • Sarsıntılar
- 54 • Tekinsiz
- 55 • Yazışmalar
- 56 • Eylül
- 57 • Uzaklarda Bir Düş
- 58 • Tortu
- 59 • Beklerken
- 60 • Umusuz
- 61 • Kapı
- 62 • Sunak

İssızlığın İzleri

- 67 • Aşkın Acının Tarihi Coğrafyası
- 70 • Öğütler
- 71 • Bir Anıya Kovuşturma
- 72 • Dünü, Bugünü Bir Yengeç'in
- 72 • Küçük Bir Düş Parçası
- 73 • Her Günün Uslusu
- 73 • Kendisi Olan Bir Çocuk
- 74 • Kendinin Acıısı
- 75 • Savunma
- 76 • Giz
- 76 • Yanılgı
- 77 • Yaşanan

- 78 • Güz Sorumlusu
- 78 • Tekil
- 79 • Gecikmiş Bir Başlangıç
- 80 • Her Sevi İçin Bir Umu
- 81 • Vahiy
- 83 • Dürtü
- 84 • Yaşama Bırakılan
- 85 • Karşıtlıklar
- 86 • İletim
- 87 • Oluşum
- 88 • Geçiş
- 89 • Batık
- 90 • Özür
- 91 • Çıkış
- 92 • Birikintiler Anıtı
- 93 • Kuyu
- 94 • Göz
- 95 • Mavi/Kahverengi Şiir

Kavuşum Tümleci

- 101 • Bir Yaşam

PEŞ

- 107 • Bir Sevdanın İçyüzü
- 107 • Tanış
- 108 • Gözlemci
- 109 • Bilinç
- 110 • Sınama
- 111 • Çakışan
- 112 • Yalaz
- 112 • Çelişen
- 113 • Yaz Ardılı
- 113 • Yanıt
- 114 • Çıkma
- 114 • Görünüm
- 115 • Uzak Su
- 115 • Yol Vurgunu
- 116 • Kopuk
- 117 • İz Okuma Bilgesi

- 118 • Geç Gelen
- 119 • Highway 80: Kamyon Sürücüleri Lokantası
- 120 • Sarraf
- 121 • Çatışan
- 122 • Yıprak
- 123 • Bir Kıyının Anlamı
- 124 • Bir Denizin Tarihsel Eytışimi
- 125 • Geride Kalan
- 126 • Biliciler
- 127 • Dile Gelen
- 128 • Yeşilden Kaçan
- 128 • Bakışım
- 129 • Bakışım
- 129 • İkircil
- 130 • Beklerken
- 131 • Olmayan Bir Zamanda
- 132 • Törel Değişim
- 132 • Dönüm
- 133 • Kendine Aykırı
- 134 • Tarihe Bırakılan Sorular
- 134 • Kırlangıç
- 135 • Bir Kentin Sessizliğı
- 136 • Yaklaşan Kar'a Şiir

SEVDA YORUMLARI

- 141 • Kış ve Düş
- 141 • Çentik
- 142 • Özgür
- 142 • Dönüş
- 143 • Mesel
- 144 • Biten Bir Yazın İzleğı
- 145 • Vazgeçilmeyen
- 145 • Sevgiye Adanan
- 146 • Ayna
- 146 • İşaret
- 147 • İzlenim
- 148 • Eşitleme
- 149 • Bir Kıyının Kadastrosu
- 150 • Beklentiler

- 150 • Boşanma
- 151 • Kök Çizimi
- 152 • Vurgun
- 153 • Alışılmış İmgelerin Alışılmadık Duyarlığı
- 153 • Zamana Bakmayan
- 154 • Gizli Gelen
- 154 • Bakış
- 155 • Bir Sevginin Tutkuyla Direnmesi
- 155 • Sevgi Eğitimi
- 156 • Kuruntular
- 156 • Seyran
- 157 • Karşılama
- 158 • Sabahın Kanıtları
- 158 • Sakın
- 159 • Alıştığı
- 159 • Lodos
- 160 • Çarkıfelek
- 161 • Kayıp Bir Tarih
- 162 • Bir Güz
- 162 • Ters Dönem
- 162 • Bir İlkyaz Düzenlemesi
- 163 • Saplantı
- 163 • Karşılama
- 164 • Işık ve Ayna
- 164 • Uzak Bir Zamanın Bugünü
- 165 • Barmen
- 165 • Adli Bir Hata
- 165 • Doğal Tarih
- 166 • Görünüm
- 166 • Kirlent
- 166 • Bir Kent ve Kendisi

BİR ALBÜMDE DÖRT MEVSİM

- 169 • Güz Resimleri
- 177 • Kış Resimleri
- 185 • İlkyaz Resimleri
- 195 • Yaz Resimleri

205 • İKAROS'UN UÇUŞU

GÜNEŞLER... GÖLGELER...

(ŞİİRLER 1963-1979)

–1981, Derinlik Yayınları–

Et, lá! que voulions-nous dire,
que nous n'avons su dire?

St. -John Perse: *Amers*

(Neyi söylemek istedik şimdi biz,
söylemeyi beceremediğimiz?)

yaşlı bir ilkyaz
(1963-1974)

KARANLIK GEZİNTİ

Bir köşesinden tutulmuş gibi yarı gecede
kopuk bir damar gibi vuruyor,
yalnızlığın, denizsizliğin, taş çağının yarası.
Savruk bir uykunun sarmaş dolaş yaşamasıdır,

eski, inik, bir davul gibi gürültülü.
Gidelim yeniden yaşamaya başlayınca:
Deniz yeniden yaşamaya başlayınca kıyılarda;
kıyıda bağlanınca sis düdüklerine, sis:

Yolculuk en doğal olandır.
Oysa denizlerdir en yakın kavgalara,
kaçılmadan karmaşık bir evrenin ardı sıra.
Atlardır: Cehennem, defneler ve kara

yavaş yavaş saklanır ardına.
Gelmediği izlerden acının çayırıları
sürüp atar balıkları, yengeçleri, çakıl taşlarını,
bir tan yeri saklamış gibi günlerin yarışında.

II

Karanlık, ışığın olduğu yerlerde yaşar.
Yağmurlar yağar gibi geceyarıları.
Sazdan bir elin korkuluğu,
dolaştırır, akşamdan kalma bir maviyi göklerde.

Gidelim gel, gidelim. Gidelim,
düşüm korkumu bırakmıyor,
şimdi uzaklığı yakınlığına denk,
korsandır bütün düşlerin çocuğu.

Ses işitilmez kan akmadıkca yere,
yelin kestiği sessizlikten başka;
bir türkünün orta yerinden bölünmesi,
ayakların altında kırılan kumlarla karşı

nasıl konaklarım böyle durma,
kaç kış günü yola çıkıp yüzümüz uyanmadan.
Uçup konduğu günlerden kalma
sanki bir bilmediğim var.

UZAKTAN

Sömüren ıslaklığı sürülmüş tarlaların
vakitsiz bir samyeliyle geçilir
kuraklığına frenkincirlerinin
büyür ve dökülür kılları
koyaklara takılıp kalmış atların
susuzluk tanrısal yüzüyle gelir
eğilir önünde göçebenin

Tanır beni yolumdan geçen herkes
han avlularında yatışından da
mor bir heybe taşıyarak
rahvan köylerin uzağına
bakardım kendi kendime konuşarak

Bitmeli tomruklar altında
kemirtisi günün
kar yağmaya başlayacaktır nasılsa
usul usul çökmeli
tuzağa

BİR SÜRGÜN

Kimdi en iyi anlatan öyküyü?
 Kış başladı artık dağlarda
 Aşılmaz oldu geçitler
 Sel yarıyor toprağı
 Kazıyarak defnelerin, mersinlerin
 Yemişli diplerini
 Nar kuruyor odalarda
 Çoğalıyor karanlığın içinde koku...
 Dağılacak bir gün durduğu yerde
 Toprağa çekilen çapa demiri.

Toplayın ağları, halatlar gerilsin
 Son güneş bu ışıyan perçemlerinde çocukların

Sarışın bir iniltidir
 Uzak ve buğdaylı yazlar
 Şimdi çatırdıyor çamlar soğukta
 Bu yaban denizin kıyısında.

KUTLU HASAT

ölü bir denizleyin, hani o,
 kargaların uysal hasatlarında,
 şaşkınlığı, saçması, ovalar ya da
 sisi çökmüş göklerin rıhtımlarından,
 tanrılı türkülerin intihar:
 dallarından kırılmış bir salıncak.

üşümüş denizleyin yalnızlığı
 sorandır hep. hangi kaldırımlar
 boğaların ürktüğü çürük
 yüzlerinde ekmek taşıyanlar?
 -hep günlerin burçları- kamçılı
 boğulan kadirganın kanadı.

KIŞ

Güneyden esen yel bile
İnceltemiyor buzları
Nerede kaldı göçücü kuşlar
Diyoruz denize bakarak
Kapkara bir çember daralıyor
Duman daha da koyulaşıyor üstümüzde

Kimse şiirini söylemeye kalkmıyor kışın
Eski sevi türkülerini utançlar
Unutulur oldu dillerde
Bir türlü ısımayan çevrene dönük
Bütün gün aynaya bakan kızlar
Sanki sadece yel çözüyor örgüsünü saçın
Buz yapıştırıyor elleri gövdeye
Kaskatı ağır giysiler altında

Ormana gitmeli bir gün
En kara kargayı boğazlamalı
Ökseotunun dibinde
Bir boğanın örgenini ve boynuzlarını
Yakmalı öd ağacı yongasıyla

Yararsız
İkinci ayındayız kışın
Tipi yok etti bir avcıyı daha

TÜY

Uçarken çok ölüp doldurulmuş
 Bir selden tepelere salman
 Ve adına tutsaklık olan kırılık yer
 Üzümlere benzeyen elleriyle
 O çocukların uzandıkları
 Tatlı saklanmaların yazında
 Beslenen kuş

Kimse bilmez kireçlerin eriyişini
 Kanatların altındaki ölümden
 Elleri düğünlerinin mumu
 Benzemez gibi ağzına akşamın
 Uçmayı denemiyor bile
 Boşalan tüy

KIRGIN

Kış acımın parmak uçlarıdır benim
 Dizginleşmiş sarılar uzasın öyle
 Çalılara savrulan uyku
 Yatacak bir kadının kuytularına

Işık tamamlar yarım bıraktığını gecenin
 Geçip gider oyun, çalgılar; bakılır
 Bir kulenin bürünüşüne
 Dirilir dili bulutların

Benim hep ölümü düşündüren bileklerim
 Gözlerim kıskanır panayırları
 Hepimiz aynı resimlerin uzaklığıyız
 Evlerde olunca aklı ve doğumu çarşafların

Demirleri, bütün tenekeden, kâğıtlardan yapılma
 Eşyaları saymıyorum; katılmıyor çünkü ölümüne
 Tahtalar ve aşktır süren

Okşanmış aynalar gibi önlerinde

EV

saklamaktan yapılma bir ev
silmeden gizli bir elin acısıyla
sığmaz gösterdiği
ulaşılacak olan ikinci beklemeye

biraz daha mavisinden işler
çatlayınca gök ayak sesleriyle
biner tıkrıtlı omuzlarına
seslerle sessizliğin arasında

o kısır duvarlar bunca sevişmelerden
bir yüzüyle sapkın bir ışık eskilere
toplandıkça dört kişi biri ezilir
sonra tahtalaşmış karanlıkta

ESKİ BİR ALBÜM İÇİN RESİM

Yaşlı mıdır? Silik bir yüzle
bakamaz mı aynalara? Kendini
görmek için
içinde büyüyen gözde,
kırıklıkla?

Bir şeyler okur:

Yarım bir sesle

bir düğün türküsü.

O sokak: Ev yanmıştır,

bir binek taşı, aşınmış;

uğurlamaz artık, karşılaşmalar hep
düşlerle, anılarla yarım bırakılır.

Sararmış ve yorulmuş elle
düzeltir başının konuşmalarını,
kara bir pavurya yürür yüreğine.

Bir deniz yosunlarını yığar
yola. Gene bir kadın—

Gebedir hep, doğuramaz

birtürlü.

Yürür.

Köşelerden çıkar ılıkılık,
siner mor
kadife perdelerin artığı
köşe yastıklarının ardına.

Eski, bakır bir cezve:

Külde, kıvılcım

soğumuş

çoktan.

–Bir erkeği de

vardı, ona geceleri uğrayan
bir erkeği; aramaz
artık. Yitik mi?

Yorgun –

Ve bir giysi, bir bebek
örtüsü, bir tunç havan.

Yürektedir pavurya
artık. Paytonların
atlarını çözerler.

KIYIDA DURUŞUN RESMİ

Akşam bir korkudur
yorgunluk kırıntılarıyla
karpuz sergilerini karaya boyayan.

Açıl işte! Kıyı
bekler seni burada.

Dönüş –

Yiten bir ağırlıkla kucaklar
demir işli kafesinde,
daha kolay değil midir
yüzüstü bırakılmış

kırlangıçlardan

ya da kuru vatozlardan?

Kendi ağırlığını duyusudur
denizin çakılları kıyıya seriş
ve kumu eleyip arıtışı da.

Sonra da aşâğılarda, daha aşırı
gelince güzellik yabanklık
Çobanların uzayan ıslığında,
kentleri yansıtır anısı.

Bense kopartıldığında dağılan
dağ    ekleri suluyorum yüreğimde.

Susulur... İnanıramaz hiç,
irileşen narların ilk yağmurla
  atlayışındaki yorgunluk,

yalnızlığın dalgırlandırmasıdır
tek kuyulu konuşmalar.

BÜYÜTÜLMÜŞ BİR ESKİ

Y  reklendirilmiş doğurganlığına ormanın sabahla
büker kırgınlığını ek  mi  içkilerin
yanar eski korkular, dağınık
yosunların salyangozlar taşıdığı evde.

Eksik bir liman şimdi g  z delisi
sarka lardan dökülmüş, kedi gözlü
bir çalgıcı yontusu ufaktan.
Büyüdükçe korkunç balık pullarından başka.

AĞaçları sessizlik büyütür durur.
Tohumdan bataklıklara ihtiyaç
aranır kapısında t  t    :
Ocaklar, yollar, duvarlar ve y  r  k bir yürekle
sava  ı.

İZLENİM

kıpırtısız bir sabahtan

–yorgunluk veren bir mavi
dingin, ıslak tütün mavisini,
tutsaklığını yaşayan bir kedinin
içini kovaladığı–

bir yel sağnağıyla geçildi
bulutlara, gün daha bir erken
kararacaktır; bir de yağmur belki,
sonradan. Duvara dönük
bir yüz gibi bakacağız göğe.

Yaprak harmanı, caddelerin
kesişme kuytularında.

Kapatılmış perdelerin ardında
gözkapaklarımda hâlâ inliyor toz.

YAŞLI SOYTARI

o tükenmiş yangın taşlaşmış
en yüce gecedir bu, onun,
aradığı otların, gök ırmakların
tozlu ay izi. ey yetersiz, kovaladığı
çarmıhtaki adam suya vuruyordu.

çekip gitmeli buralardan düşünüp
gittiği yeri geç kalmış çiçeklerde,
esrikliğini sınayan kalabalığa,
o yakınlardan bir koya doğru.
çatlak bir gülüş şimdi ak boyalı.

DÜŞÜK

Kararan tahtalara oyarlar evleri
Bahçe önünde fesleğenlerle
Sandıklarda gizlenir lavanta çiçekleri
Çocukların ve ölümün dağıttığı

Düşer kalır yemişler çürümeye
Kuytular serin ve sinekli
Besler ölü anılarda
Yeşeremeyen o ilkyazı

Kapandıkça soluğu odaların
Dolaplar dolar isli kırıntılarla
Düşlediği o çocuğun ardından
Bakadurur ot boğuğu yola

II

Sadece düşünde büyüyecek
Kanının alıp götürdüğü
Etinde kesikte bir tuz acısıyla
Kendinden söküp attığı dirim

III

Kişiliksizdir küçük şeylerin şiiri
Yeniden açılabilir sevişmelere gövde.

GÜZ KIVRIMI

Eylül açılır serinliğine
 karışır harcında mavinin
 kurumaktadır bağlar çubuklarında
 kaçınılmaz ıssızlığında uzak tarlaların

–Nerede bizi elimizden tutup
 kışın, gelen kışın, labirentlerinden
 bir Mart'a götürecekt kadın–
 yağmurlar da başlamamıştır ki

İnatçı bir cırcırböceği
 didiklemektedir geceleri hâlâ

BİR GEZGİN BİR ÇOCUKLA

Büyür bir gün
 Alır yeşil ökselerini
 Kuşları susturan
 Ağıtı olur çalı diplerinin

Cebindeki bıçak
 Yontar suyu azalan dalı
 Boğuk ıslıklarla
 İzin verilmemiştir denize inmesine

Büyümeyle dilek sayılmaz artık
 Dayanıklısıdır denir kestane ağaçları
 Ağır sandıkta elmalar ayvalar küflenir
 Sinekalır kokusu tahtaya ve bakıra

Her kapak açılıştaki
 Kışın kara şallı bir at
 Tıkanmış çığlığı taşıyarak
 Çakmak parıltılarına

Yel deđiřtiđinde
 Ayrılıyor
 Yoluna birileri çıkar hep
 Onu yarı yolda bırakan birileri

GÜNDÖNÜMÜNDE SEVİLEN BİR KADINA BALAD

Ayşın'a

I

Bardaktaki sular durulmadı
 Mart getirmedi beni yeniden toprağa
 Etimdeki kırıklık kaynaşmıştır kemiğime
 Oysa körüm Mart beni yitirmedi

Benim hiç kızlarım olmayacak ak bir sümbül taşıyan
 Sümbülü götürmeyen dudaklarına otobüslerde
 Elllerinde baharın özülü açılmamış
 Şaşkınlıkla büyüyen aşklarında

Oysa katıl işte uykuma benim
 Kırılsın kuzgunun kanadı karanlıkta
 Yoksa sen miydin zeytin ağaçlarındaki yeşil
 Yoksa uyurgezer bir gece mi

Şimdiyse Mart zeytinler nicedir
 Nicedir toprağın yüreği kuzukulaklarında
 Ebegümeçlerinin altında
 İlk yumurtalara yürüyen

Yağmurlar yağıyorsa bu güzün aşağılığı değil
 Şimdi maviyi hazırlar karayel
 Deniz sokulamazdı içlerine evlerin
 Yosunlar titrer en derin yerlerinde Mart'ta

II

Ben ancak aşabilirim kendimi yazda
 Çıplak örtüsünde yazın
 Saklı yerleriyle kara erikler toplamada
 –Karım olacak mı benim yazda–

Kızarır giysilerin altında sesi gebeliğin
 Coşar benim kanım ayıbın eteği altında
 Değişen rüzgârlarda bilmem kabarışını denizin
 Fırtına takırtıdır saçlarımın tuzunda

Ellerim ayrı düşünür
 Soğuk bir yağ kandili altında dinlerim seni
 Külün aklığı devrilir üstüme
 O kokulu külün kıştan kalma zeytinlere verilen

Usum tutamaz saklını senin
 Boş bir yankı olacaksın sonra yatakta
 Aşkı ve aşkı bilmeyen bir kadın
 Sessizliğin mühürü altında

III

Kendimi dışarı atabilirim yağacak olan yağmur için
 Ezilip kalmaya yabancı bir ayın sesinde
 Ya da boğulup kalmaya ağır tüyler altında, senin
 Olan parklara dökülen

Bir ölüme başlar gibi
 Tozlardan korkarım bağlanmaya bir acıya
 Senin izinsiz ayında neler yapar Mart
 Olursa adın hep üstümüzde olsun

DOĞAYLA DOĞA İKİ KEZ

günartığı bağlar
 sarı — Tahtaları yontup parlatmışlar
 ben ölümü oyuncak yapmıştım ya
 çocukluğun sapanında
 şimdi
 bir dalga kaldırıyor beni
 tuzlu güneşine

ortada boşluğu yoğunlaştıran
 bütün ölçülere uygun mu
 akli ve karalı gölgelerle bile
 Dur
 arasında — Kadın bile değil
 yeniyetme
 bir yalnızlık
 bir ağır yeşilli koku
 oğul vermiş gök
 ince, vızıltılı, kaçirtmalık

Sonra da Doğa:

çam ağaçlarının durmadan kayan toprakların dibinde kökleri-
 ni gösterdikleri kısa bir kıyıdan sonra başlayan kayalı –yuvarlak
 ve parlak, sert köşeli ve pütürlü; kimi de ince, sarı bir yosunla cila-
 lanmış– suyu ince, tuzsuz ama ayaklarda ölü saç izlenimiyle: sert
 ve kalın yosunlar. Ayın ışıklanmaya başladığı saat. Güneş de ışığı
 da batmış. Yakamozu aşırı dalgalar ve bizi korkutan bir çakal sesi.
 Gece,

 yel– Doğa
 bir yağmur sesi salt kentte
 tıngırtılı bir otobüsle tepeyi
 aşınca damlar

Kural: yarı karanlık ve
 tek olan bir sevişme.

ÖĞLE UYKUSU

Titrer gözlerim ne beklersem
soluyan bir ağacın
göl başında eğilişinden

suya çalan kamışlar gibi
Bıçağın kısa bir
dokunuşuyla gıcırtılı bir salıncak

sesinin yankılanması
çatlayan parlak ve
yeşil kabukta özülüne

dek az acı
Yavuklum Bütün kediler
aç mı karanlıkta

Bütün kiremit kırıklarını
kamçılayalım ıslatmak için
uyluklarımızı

kıralım buzlarını geceye
geçit vermeyen
yataklardaki

çarşaflardaki ölüm mü
diye
duvarda patlayan çiçekle

BOZGUNLARLA

Atkestaneleri ve çınarlarla
kent

hep yorgunluklar getiriyor
gizli fırtınaların adamına
tıkıyor gerilimlerini de

Akıl almaz çabuklukla yontulmuş
tirşe mekikleri–
rengi uçmaktadır
yaşlı kadınların ellerinde–
sallıyor uzak birikintilerden
tıkanan bir volkan suskunluğuna

Türküler yerine
masallar ve ağıtlar söylüyor
o yılın kızlarına

Biliyor
ilk sel söker
diri tıknaz meşeleri
çamlar ve kavaklar uzar gider

Durdurabilir bütün bunları
bir gün
sevgisinin ilk kanını
sabaha akıtabilen biri

GECE TÖRENİ

Açılır yalnızlığına
kurşun mühürlü gecenin altında
büyüyen karnı gibi kızm
"tanınan bir gölge olarak, gelin de,
yaşamışlığı yuvarlayalım toprakta"

Nasıl kök kapanırsa:
Beklenmedik haberler için,
yakılan ateşlerin kızıştırması
atların koşması içlerinde
yüzlerine vurarak solukları.

Peylenmiş yatağın içinde uyur başak
uzun uzun otururlar loşluğunda
adını saydıkları yeşim oymalı yemişin
artçılar yoktur, öncüler de.
Hasat da yoktur, o devşirilmedik hasat.

Doğurmayı bekleyen kız –
Oğul veren arılar üşüşür göğüslerinin çiçeklerine.
Çabucak dağılırlar sonra kalıp beklerler,
daha çok toz kokmasıyla halıların,
uygar üşümüslükleriyle erkekler.

YORGUNLUK

Susarak dinliyorum sesini
keçi melemeleri geliyor
taşları ufalayan eğreltiler ardından
nemli kokusu biçik çimenlerin

Çıkıyorsun giysilerinden
balkıyor soyunukluğun
perdelerin turuncu alacalığında
ardında yitebilir güneş

Çoğaltıyor tedirgin eden her şeyi
artan ısırsıları serinliğin
çok şekerli soğuk çaylar tadında
bir yorgunluk kirletiyor içimizi

Korkmadan bakabiliriz aşıp giden gölgeye
gecenin gelişi — artık sevişilmiyor kolayca
diri tutuşu yok artık etin
uykuya uzatılmıştır

Sürüyor özlemi gövdenin uyku boyu
konuşulsa yosunsu bir şeyler basar
asılıp kalır yüzlerde
tasasız akşamın yoğun duruşları

Susulur ve beklenir tanın atması
işte sevilir şimdi yağmur
bir kurbağa yavrusu sessizliğiyle
bu derin görünümlü gök çökünce kasıklarımıza

BİR BAŞ EĞİŞİN DİREŞİMİ

Özlemle kapatıyor odalara kendini.
Unutulur dağlardan bakmak bulutlara,
yoklamak çatırdayan yeli
kaya diplerinde. Saklan,
masallar bulacak,
gerçeğin seviştirmedeği yerde
uzun saçlı ve süzgün kızlar–
Uzak gürültülerle
uyanış:
Gövde parçalanır sanki.

Uzan, gök hoşuna giderdi senin,
güz sevilirdi, yağmurlar da;
kötü doldurulmuş plaklar
çekilir olurdu,
içkilerden sonra sevilen...

Duy! Seslenir: "Kalsın kuruyana dek
ilk yağış artığı balçık diz altlarında.
İlk çocuğunu doğurana dek, yumasın gövdesini."

"Her şeyi sana bırakıyorum. Bu avlara gitmemiş çocuğu da. Çam yaprakları takan saçlarına."

Kötü bir vurgun olur,
yükselir derinlik
ısınlamamış uykulardan.

KAVŞAKLARDAN DENİZE

Yel esmeye başlasa
ardından bozkır
taşır limanlarına beni
yele saçlı bir kızın alnında

Oyuntularda bir yer
her adımda ürkütür ayaklarımı
unuturum uzağa bakmağa
birden yapraklarını döker
sedir ağaçları

Uğultu
bırakmaz ardımı
güneşin azalıp çoğalmasıyla
yıldızlar yönetir derdim
kentler kıyıya çıkmadan kavşaklarda

YABANIL BİR KIYI GÜZÜ

Büyük ses terletir geceyi–
Yakınlığın tekdüzesinde
balıkların dolaştığı su:
Kokulu bir yumuşaklıkta
bekle.

Türkü katılmıştır çalgıya
ağır oluşumlu.

Arada, bütün doğayı –
Çoğu, Denizi, Tarlaları dolduran
bir kabarıklık gibi: Fırtınadan
sonra, suyun çekilmesiyle,
yabanlık.
Doğa bırakmaz ardımızı her yerde.

Gök,
yorgunlaştırıyordu/ kavruk
bir is: Koku/ bizi.

Soğuk, sabah alacasıyla.

YILGIN

Göğün uzağında yoluyorduk otları.
Elimizi diliyordu dikenler, gözü örseliyordu
tutuşmuşluğu kayalarım.

Ey, kaçınılmaz Düş!
Acımın dindirildiğini görsem bir!

Gelir yanıma sevgilim olan, boşalmış
buğday başakları tutar elinde, çekiliriz kuytusuna
böğürtlen çalılarının.

"Bırakalım buraları!"

Dolaşır gövdelerde susuzluk.

KAVŞAK

"Yorgunum, bakır bir tel
çözülür. Gelmesem
ağırlaştırır atını.
Terkisi

kanlıdır."

Kara bakacak yüreğim
eziyor beni akşamla.
Terk edilmiş dirimiyle
derinlikler bulan ve
boğulan yalancılık,

ağıtlarla –
Bir masal beslerdi

onu. Yavruağzı: İkinci;
güneş, bir odunun
ardında kalır, kararmış ve
kokan, kavak yaprakları gibi

Yontsun ve inceltsin yel
dağlara ters akan çayı.
Bir gün taşır köpüğünü

bir hacımurat kuşunun gagasında. Ağır
ve yapışkan inişi akşamın.

"Göğsüm boşalıyor.
Yeşili bulandırmadan
dökülüyor kar. Kış,
unut gizliliğini.
Isıtılmış ve soğumuş sularla

yeniden yazı bekliyorum."

Dinmek bilmez izleri
savrulan
karın üzerinde, denize,
kuru asmaların köklerinden.

SİZİZİZ

– Yapraklanır ağaç,
derinliklerde bir öykü dolaşır,
bir ses çıkar: Kabuk örter
yeni bir dirimi yaşamak için.

Saklananın dağların kokusuz yazı!

Duman büyüler!

Yavaş yavaş ıslanan yeşillikleriyle

gölgesiz gün çekilince

yemişler tamam, kuşlar yok.

Kendi nasırlı gürültüsüdür sessizlik,

ağrılı; diner göğertisi.

Soluksuzdur herşey: Usuldan

filizlenir yürekte

saklanmış.

İlkyaz kül rengi bir boşlukla

gelmiştir. Değiştirmiştir

geçmiş dönemlerden artan kırıntıları.

Bir adam çıkıp şahinini salar,

daha da bükülür boş gaga av dönüşü.

KISA GÜNLERDE

Çiçekte midir mersinler şimdi?
Güney öyle uzak ki benden
Gideremiyorum seyirmelerini gövdemin
Durup dinlenmeden şekersiz çaylar içerek
Bulutlar aşan turna resimleri çiziyorum
Tek sözcüğün bile karalanmadığı sayfalara

Bir dağ geçilmezliğini eksiltmiyor
Acılarımı korkusuzca kargışlayarak
Fare sesleri, takırdayan kavkılar arasında
Karanlık ağızlarına bakarak dolaşıyorum
Buralara vurmuş balıkların
Çamlar çürütüyor zeytin ağaçlarını–
Yangınlarla çıkılır, çıkılırsa
Kadınım, çocuğum benim
Yüreğin kendini ağırlayan sapağından

Bir aynaya girerim
Kovamam yüzüme ağ atan sıkıntıyı–

Dağlara bakarak denizi işliyorum cama

TAŞIL

Göğün kasnakları sarar beni
 Yapışkan dal uçlarının ağzı yaklaşıp
 Emer kanımdaki ateşin gücünü
 Başucumda

Aşar boyumu soğuk suların daldırdığı
 Göğsüme yakın tuttuğum sıtma
 Vurur beni, dağıtır sevimlerimi benim
 Ürünsüz bir kadın gibi

Sabahı beklemeden gittiğimde
 Atak günlerimin yorgunluğuyla

Kendini en çok da yaşamaya
 Bir kentin yeniden alınmış
 Sayıklamalı sessizliğiyle veren
 Ben: kıyının tikanıklığıyla kalınca
 Yan yana gelir ırmak ve mağara
 Et yaklaşmaktadır mor bir çürümeye
 Kupkuru bir kütükte güneşe serilen
 Yağmurun durmadan kurtlandığı
 Denize uzaktan bakılır
 Göçerim dar yumuşaklığına

Hem bilinsin, gerekli değil
 Kanımın uğultulu kuraklığında
 Dölümü boşa döktüğüm zaman
 Beni alıp götüren şey

Afyonumsu bir kazıntı fısıldar
 Yüreğime o nemli adı
 Yürüyüp ya da konuşup boşlukta
 Acı çöreklenince alnıma.

GİDİŞ

Kim yatabilir artık bu yatakta
yaşlı kadınların dilleriyle kirlenen
seviler doğurganlıklar düşündürür
yemiş vermeden dökülen çiçekler
ağaçtan başka kime acındırır kendini

Sanki örselemiş içindeki bir şeyi
lav yataklarında büyümenin tozu
killeşen toprak işlemiş deri altına
çökertir ağırlığıyla
bozar duyuları ağusu

Gülünmesin bundan böyle
çocukların topladığı yumurtalara
balıkların sürtüşmelerine bakıp
her el atışta sabaha
kırık tırnaklarla dönülecektir

Umutsuzluk
yüzyıllar önce avlanmış postlardır
bir zamanlar gelin altlarına verilen
güvelenmeden çürüyen soğuk
ıslak taş kümbetlerde

DURUK

Alıçtır buraların ağacı
Yalnızlık mor
Atarak geçmiştir
Bazalt döküntülerinden

Dağılmadan

Kurumaktadır
Geçmiş sürek avlarının artıkları
Puslu odağında pörsümüş bir güneşin
Tan akşama

Bağlanmaktadır

Kış

Bağışlatır
Ölülüğünü doğanın
Yalınlık
Suskuyla kanıtlar onları

Çit

Ardında kuşluksuz bir gökyüzü

DOLAP

bulutlar–

kentten önce odamda ışıldar güneş

geçip gider büyüyen bir

ikindiye–

elma kokulu–

sonra da çocukluğun

sabunlu akşamı gelir

renkli çikolata kâğıtlarıyla

Korkuyu dilimleyen lodos

korkumu

taşı bakalım,

eskiyi tozda

kimse aramasm.

Bulunduğu yer şimdi

masal mı uçuböcekli:

tek çizgili bir sarı defter

ya da karabiber çekilen içinde

eski ve demir çemberli bir

değirmen.

Dar parkların yanında eksilir gitgide

Kent işler içine

Pas deler kulaklardaki türküyü

Kedi kokulu karanlığında merdiven altlarının

Uğ eğreltiotlarının altındaki taşı

Çam kozalaklarını ateşle

Tükensin o çok ıslak öpüşleri

Eksik çocukluğun–

–tütün dumanları

değiştirir koynumda yatışını

bir mavi yıldızçiçeğine;

belki de etobur,

başında tüyleri sarı

bir atmacaya–

ya da üç şey

hep aynı uykuda.

GÖÇÜMLER

Durulur akar suyun başında
başlar anlatmaya tan yerleri
esmerleşen bir ıslaklıkla
gece hep önde yürümektedir

Bir tomurcuktan kalan kopuk uç
yeniden çeker beni sana
aşağıda kalır zeytinlik
hasatlar, ağlar, bağ makasları

Dirim yeşertir eti
kaçmalı doğrular arayan sevilerden
ev sıcaklık ve korkusuyla arkada kalmalıdır
yarayı kapatan sakızlar gibi

Zorluklarla doludur her şey
taşları dökülen bir kuyuya sarkmak su içmeye
boğaza takılan kuraklığı atmak için
silmek için ya da avuçlardaki toprağı

Unutulmuşken kabaran bir koyakta
çakıllar, kavak ağaçları, yaban arılarla başlayan kıyı
silsin artık benim de gözümün ardından denizi
alnımda döğmesi olan görüntüleri

AŞINAN BİR GİZEMLİ

Boşalır tutkuyla:

Gidemem ormana, ev beni tutar, torunlarım
İndi ceviz dalı atlarından,
Ateşimi yakan var, ışığım
Yarım kalsa da aydınlatıyor beni,
Uzaklardan, bir denizin ardından,
Çıkıp inilen bir dağın doruğundan
Gördüğüm
Silemez bunu.

Hep anılar mı—

Örsem yeniden çıktığım avların ağlarını
Kürek yontsam, salsam
Keskin pençeli kuşlarımı.
Ne yapar yalnız bir adam,
Bebek giysileri diken, düşçül?

Canlanmaz harcanmış yürek,
Bekleyen yolcuyu görene dek
Ağaçların ardında.

UZUN BİR BEKLEYİŞİN ARDINDAN

Umulmadık bir yağmur—
çürüyor yazın altında
sazlar fışkırarak köklerinden
her geçen öğleyle
biraz daha koyulaşan
yorgun ağırşakları
yapışkan temmuzların
kurtlanan su çukurlarında.

Yatık buğday tarlaları da
artırıyor hasatsızlığın bungunluğunu
ne yapılsa –öğleyin derinleşen gök
kıpırtısız akşamlar– geriletemez
yaklaşan güzü.
Bu yıl boş kalacak. Boş bir
yaprakla geçiştirilecek doğanın tarihi.

Her gece sevişirken:
Kabaran denizin kıyısında
yağmur ölüsü ayçiçekleri
savruk ekşi bir kokuyla
bulandırıyor ağaran gövdelerimizi.

KIYIDA

Yel savuruyor birikintilerdeki
 yusufçukları
 öd yeşili bir yaz
 damlatıyor karadutların suyunu
 maltataşlarma

Ağaçları genleştiren bir
 gülüş
 ılıklı
 sıyrılıyor incirin yapraklarından

Kız! Esmer!

Gece olunca pencerelerdedir
 soyunur uzun saçlarına
 (deniz kaldırır erkekliğini)
 kararan ve egemen tansık
 serinletir kasıklarımı

/ Killeşmiş bir sevgi-
 Unutulmayan-
 Durur bir yanda daha/

Dinmez gürültüler diriltiyor
 küçük kuşların kanı
 erdiriyor gök yemişleri
 kışın doğurduğu damarlarımda

ÖRGÜ

Bilge Karasu'ya

düş gürleştirir sabahı,
derme çatma bir ışıltının ardına düşer–
Derinlik boğulur değişken aynasında
yadırgı yazın.

Yeşil çok rengi örgüler doğaya
ve yel savurur çiçeklenmiş göğünü
uçurtmaların.

Güz, der çocuklar buna;
yaşlılar:
Sonbahar
–Denge–

Sürü yönelir tuza–
Su ölçülü ölçülü akar–
Mühür mumu damlatır çalgıcı
sesinin en kalın fışkırmasına.

Öfke
ve
Tanyeri.

Kaç bin yıllık kaval?
Ağaç kutsanır kıyı halkınca,
hor kullanır dağların büyük elli adamları;
çok yeni bir kızın bilmezler tutuluşunu
ve buzul-göbeği-gözlüyü
yakıştıramazlar esmerliğe.

Kumul ulaşamayınca denize
denizaygırlarına yerleştirilemez demetleri
asmasında kuruyan üzümlerin.
Ürküntü. Uzun uzun bakılır da bir ölüye hani
birden bir tırnak kazır göğsünü dayanıksızın,
kısırlaştırır karşı koymasını üstüne yığılana.

gizlenmek ister yapamaz; savunmayı dener: Yapamaz da
 çekilir gölgesine ürküntüsünün, yani yapar ilki
 en son, işte:
 Koklamak,
 yağmurlu resimlerini çizmek kirpilerin,
 yeşili yaklaştırmak karaya.

Oysa,
 bağırır taşkın bir çocuk: "Küf! Üsteleme
 adını değiştirmeye, güz değil bu!"

Savutlar.

KIŞTA BİR ÖLÜM ÖYKÜSÜ

güz ölüyor uzun
 yangınlar doğup
 yeni düşler büyüyor – büyüsün
 çıkıldıkça silik merdiven
 göklerde–
 yağmur yağdıkça yağmur
 duvarlara duvarlara duvarlara
 /ama yel öylesine ince bir deniz için/
 bir başlar çağ daha, yeni
 sapa bir gece gelir durur. döküntü-
 ler gibi çökmüştür ortaçağ'ın
 oralardan kalma bir alan, savaş, barış, ölüm, v.b.

güneş gölgelerde – çiziyor gölgelerde
 aşağı yukarı, gölgelerde
 görüntüsünün sınırlarına
 dolaştıkça

asılmış bir adamın çılgılığı
 sallanır durur dört yol ağzında.
 bildik güzelliklerini, bütün,
 ağırlığınca yosun yıkıntı ıslaklık

tutup kaldırınca bir bir ormanı
bir öykü gibi
örtmeden gizini kış-
bir denizin ayakucunda, ölüm.

GÜNEY

Ağaçlar
Yeşilden kül rengine dönüyordu
Başlamıştı sekiz ay sürecektir
Sis, soğuk, yağmur

Kuşların göçü hızlanıyordu
Her gece biraz daha çok
Yakalanıyordu dağlarda bildircinler

Göğün aralıklı mavisinde
Tamamlıyordu bulutları
Turnaların düzensiz kara çizgileri

Göç! Yeniden yürümeli güneye şimdi
Durmamalı bu çok renkli
Çok duygulu pastırma yazında
Aşağılara... Aşağılara
O tatmadığım, tuzunu
Derimde duymadığım denizin
Kıyısına...

Kışın yaklaştığını duyuyorum.

SARSINTILAR

belirir kemirişı köpeğin gözlerinden
 demir bir ağacın mekanikleşmesi
 kentler ve kristal bileklikler üstüne
 tüy hışırıltılarıyla apartman boşluklarında
 yelin yıprantısını göğsünde kuvvetlendirip
 kış ortasında açmadan ağzını kükrer gelişi

değer vermeden doğaya ve yapılarına
 üzünç değmez zahmetine görmek onu
 köpeğin kazandığını görmek tam anlamıyla
 yaşanamaz bir türlü kayganlığı çatıdaki katranın
 yapının özünden gelir ortaçağ resimleri gibi
 önce solgunluğu vurur ölümün işi ya da
 yakınlıkların işi atarak mum ve eski

öyküsü ortaya konulunca çapraz bıçaklarda
 keskin bir yumurta gelişmesidir bilimin
 hâlâ korkulur gizli kişiselliklerden yer kalmadan düşe
 yer kalmadan köpek olarak kalmaya avda
 caddelerin cehennemidir yeşil kar yağarken bile
 yakınlarda dögecek ellerini bilmediği şeylerden
 bulaşacak saygıyı ortaya koymak için onunla
 bu herkesin silinmesidir gözbebeklerinden aynadaki de

o zaman çevrilir suçluya kapanın altındaki kan
 ufak bir sıçrayış artık açık bütün camlar kırılınca

TEKİNSİZ

Tomurcuklar donup kalıyor
Kararıyor gölgemi taşıyan yel
Büyüklük yakışmıyor sabaha

Kadın emzirir çocuğunu
Kız düşlerinin erkekleriyle
Düşünmez kıyıda ağaran kemikleri

Kaç yıl öncesinin duvarları bunlar
Tıkıyor soluğumu eğildiğimde çeşmeye
Renklerin donup kaldığı görülüyor

Çıplaklıkta sararan otlardır
Kış ve yaz
Kımıldısız sürüngenler gizleyen

Sağır ve dilsiz olmanın dönemi
Ancak o zaman konuşur yürek
Yalansız fısıltılarla

YAZIŞMALAR

Düştüğü cenderede sel tıkar yolunu:

"Buğday tarlalarından uzağım.

Dağlı kış.

Portakal soyamadım,

bakamadım sevdiğimin soyunuk

gövdesine. Kış,

kiriyle pasıyla sarıp sarmaladı bizi;

anılara çekildik, eskidik."

Dölütleşen bir çığlık olur,

ateş yakmadan geçirdiği gün:

"Acıyor yemişler,

yosun kireçleniyor ırmaklarda,

ikinci yılı da tamamlanıyor

birden güze dönüveren yazın."

Bulanık, bekletilmiş sularla:

"Bir karanlığa kapılır yüzün;

kazımaz bir karanlığa.

Yıkıntım gizler beni

ölü çayırarda."

İçinde kalır bir kızın

yazılamayan şiirleri:

"Yağmurlar başladı, kim

taşır şemsiyeni senin?

Kim ısınır sıcaklığında?"

Durgun bir tiksintiyle bakılır

fırtınanın kendini tekrarlamasına:

"Yüreğimi yaban bildim.

Uysalım şimdi. Atkı sarıyorum boynuma.

Ürkütüyor yağmur."

Yarım bırakılmış bir mektup sürdürülür:

EYLÜL

Ağırdan sisleniyor deniz
soluyor renkleri cam bilyelerin
çocuklar oyununda daha

Bıraksalar alıp gider beni bu gemi
tayfaların sararan tahtaları suladığı

Yağ lekeleri ışıldıyor çakıllarda
sıkışıp kalmış iskeleti bir yunusun
dalgayla kayalar arasında

Çoğalıyor çağanozlar
yağmur
dalıp gidiyor gözlerim

UZAKLARDA BİR DÜŞ

Yarın ardındaki yazılarda
Çalılar yolar
Barındırmaz bir yel
Yol verir kamış yataklarına
Yaz ortalarında bile
Avlanmağa aşağılara iner
Martılar

Ağaç dikmeden
Gövdemi bırakıp gidebilirim
Kurduğum tuzaklardan birinin yanına
Üçüncü gününde yosun gizler
Kırk güne varmaz taşlaştırır buz

Bir düşe bağlanmak böylesine
Çoğaltmak kentin üzücü artıklarını
Resmi bile çürümüşken masamda

Yeni bir sağnak başlamadan
Çekmeli kayığı kıyıya

TORTU

Gizleriz birbirimizi sığılığında dönüşün
 Göz seslenir bir eski geceyi
 Sevinç gibi birliktelikte
 Sonra üstünlüğün karanlığı çöker
 Kendimi yorgun dölyatağında gizlerim
 Öd kokulu terlemeler taşıyan

Mavi zırhıyla güneş ısıtır
 Sağır imgelemelerini karda koşan kurtçuk
 Bin yıllık tahta oyması yüzümde
 Tütüşümsü derisinde yangılar
 Ağarır durmadan
 Sıkışık kıyısında dilsiz elin

Bütün çoğalmalar eriyecektir
 Bakır bir kapta tuzak kuran avuntuda
 Örtünüşün soyulmak bilmez baltası
 Sessizlik bir basamaktır şimdi
 Bizi kütüklere döndüren
 Çıplak bir masanın önünde

Bir şey katamaz oysa mahmuz
 En dıştaki aklık bir aldatıdır
 Çöreklenince çapulcu kaçış
 Uğuldar boş tenekeleri kaldırımının
 Getirse de açık kapılarını kent
 Gidilir mi her kalkıp giden kadının ardından

BEKLERKEN

Kimse inandıramazdı bana
karıncalı toprağın kızgınlığını
su çekilince kuyulardan
kuru bir tınlayışla

Kalkıp ateşi canlandırırdu kadın
diken aşının altını
uyurdu gözlerimin dışındaki her şey
sırtımı verdiğimde boş duvara

Kara bir adam
kalkar benimle bir düzülür yola
kemirtmiştir gözlerini
kentlerin kapılarını bana kapatan farelere

Usanç bu kalkıp yükselen
uykular arasında
yeni bir geziye başlamanın
içimi dağlayan pırıltıları

UMUSUZ

Geceye ağıyor lodos

Birden uzun beklemeler geçiyor içimden;
gidiyorum, yeniden güzelliğinin
ağaçlarını deviriyorlar
uzak çocuk baş dönmelerine kayıyorum
uzun sevişmelerin ardından

Kapanıyor yaşamın istiridyeleri
bir yatağın titreşimlerini duyuyorum
senin o çiçek tozu gövdende

Yüzünü kendinden gizleyen
örmeli bir gün saçlarını

Mantarlar fışkırmazsa gözbebeklerimden
bitmek bilmez bir yağmur olarak
bir iğde ağacının altında bulacaklar beni

Oysa gülünçtür sevişmeden beklemek bir kadını
kesintisiz bir düşün içinde
uygunsuz bir ezgi
tekrarlar hep aynı dizeleri

-Kapatın çeşmeleri haydi
Su gizlere uzanacak!

KAPI

artık bu son olacak bütün odalar için
 artık son artık bir soluk bile uyandıramaz onu
 kapı açarız ardı başka bir kapıya açılan
 sonra gene bir kapı işte biz oradayız
 orada bütün yazmalar bütün ut sesleri

önünde bir gün artığı bu
 sıcacık sandıkların takvimlerinde

görülür yanıldığımız erden kızlar için
 yavaşça kalkarlar yerlerinden değişiriz
 önünde ardında hepimiz onlara olan
 yeni sokakların boğulmaları

ey o söz sevişmesinin yaşandığı
 hiç olmadı benim umutlandığım yürek

SUNAK

Yazıt

Mevsimler şimşekler ve gökgürültüleriyle
 gelip gidiyor burada;
 kovalıyor göçmen kuşları
 gece yarısı birden düşen kış

—Ölümcül nişanlarla doğan çocuk!
 Ağız unuttur alıştığı suyu!

I

Taşın taşa adını yazdığı kıyıda
 kır zincirlerinden etini
 güneş büyüyecektir karnında
 narın yüreğindeki ışık
 portakal çiçeklerinde esrik ak
 dökülecektir iyice döllenince toprağa

Bas çırılçıplaklığına toprağın
 bir deniz bir başka denizi çağrıştırır
 bereketli bir bahçeden geçilir
 göçen bildiricinlerle
 kumun tırpan salladığı dağ aralarına
 kan beslemektedir suyunu

Herkes kendi seçer yattığı damı
 bir yabancı gibi gelir
 türkü delisi köksüz gezgin
 sürükler kendisini çalgısının ardından
 dışından geçerek kentlerin
 kendi sunağını kendi taşır yaşamı bilen

II

Kalmıyor korularda bir soluk bile
 kuruyan yalnızlığın ağaran yüzü
 yağmalanan yemişlerinden sonra kadının
 körelten sevgilere açılınca yürek
 boşalır tunç sapanları biten beklemlerin

Anlık sığınmalar çıkartılacaktır
 yaşanmadık masalların dinginliğinden
 cesurca durulunca karşısında
 bıçağı hiç titretmeden tutan
 yabancısı olmadık o elin

Çatırdayarak yalazlarıyla çiçek
vuracak erginliğin donuk aynasına
hep aynı dirençtir haşhaş tohumlarını
yanlışlığa ayaklandıran yaşamda

Acı durdursun beklediğini
–Artık işlemez ilenç–
kuşlara gagalatmayan bataklıkta
suskuyla dağılınca gövdenin çeperleri

Ne görünür kuruntularımızdan başka orada
kesinlikler doldurur içimizi
oysa her şey bir halkanın bir halkaya
ustaca kendisini bindirmesidir

III

Usuldan ışıktanınca bulanık su
bir ufak gül açılır
soluğun sürekliliği için
karşılarım fırtınayı göğsümde
bir kent kurulur bir ağaç dikilir
güneşleri toplayıp gelmeye
giz nasıl olsa kendini duyurur bir gün
nice gizlesek birlikte bulduklarımızı
denizlerden bozkıra geçen bir atlı
anlatır doğumunun ilk şafağında söylediklerini

IV

Şafakla bitecek şafakta başlayan öykü
tamamlayacak bir çığlık çığlıkla
büyütülmüş bir gölge gelip donacak
ormanla kıyının çürüntüleri arasında

Kişiliksizlik ansızın besleyecek seni
bükülmeden yaşanan bir gençlikle
doldurduğun sular sasıyacak bir gün
güz kendini ilk koyduğunda güneşe

Sabırların adamı diye tanıtacaklar seni
senden sonra seviyi kullananlar
bütün umutları hiçe sayışını
bilgeler didikleyecek belki

Yaşlanmak gerek yaşarken
nasıl olsa yıllar olmayacak
içinin yorgun kıyılarında
yerleşince uzun uzun baktığın ırmak

ıssızlığın izleri
(1974 – 1979)

AŞKIN ACININ TARİHİ COĞRAFYASI

Sis nasıl acır? Gök nasıl
 –Kapanıyor yeniden
 durgun ılıkliğına bir tufan öncesinin;
 dökülüyor kirpiklerimizin üzerine,
 kendi uykularımızda yürüyoruz–
 eski yerini alır?

Deniz,
 sorulmaz, dillenmez bir büyüün
 usturasında düşlere bölünür,
 kendini güne kurmuş bir fenerin
 uymaya hazır şaşkınlığıyla.

Bir bildik korku
 uzun bir yolun sonuna kovalıyor
 kesişme noktalarından uzak tutmak için;
 denizaşırı yolculuklara zorlamıştım
 bir zaman önce sevdiğim birini
 kendimi

seyrelmiş sabahlara bırakabilirim.

Kum dolar kayınlara
 hazırlar eski koruları
 telek döküntüleri yerine
 pul ısıltılarına
 kum dolar kayıklara.

"Kuşları unutma. Hiç.
 Kendini boşluğa adayan kuşları."

Kaç kez yaşanır bir anı:
 Adlarını yazıyorum bir duvara,
 derinleşmek isteyen toprağın
 inatçı kanıtına.

Hep senin sevginden söz etmemek için
sığırırım nesnelerin günah çıkartmasına.

Yüzüne yakışan acıyı anlatmalıyım:

Bir yanık lekesi bırakarak

çekilmişimdir sevdiklerimin gövdelerinden.

Dolandığın ipliklerden kurtarmalıyım:

Fesleğen kokulu bir yanardağdır

sevişmenin tümleci.

İlkgençlik anılarda:

güçsüz, liman,

kendi kendine derlenen

günlük yaprakları

İşte, övgülerle örtüyorum seni
Sevgimin uçurumlarıyla soyayım diye
Biz kimiz neyi değiştirmeye uğraştık
Umut tıkamıştı yürüdüğümüz yolları

Kendimiz için tasarladığımız yaşam
Uyar mı kağşamış kalıplara
Yaşlılık usul usul sokulur
Çoğalan kimlik kartlarımıza

"Büyük acılardan ancak
küçücük türküler oluşur.
Unutma."

Pusarak yüksünmelerden
tekliğimi bastım parmak yerine
pansiyon kasabaların kış güzelliği
çillenir sana söylediğim
her sözün altında
yüreğin dilimde yansısını bulur:
Geldiğin zaman turuncu, düşlerde mavi,
gelmediğin günlerde mor, çekip gittiğinde
ağaran bir öğleyi savurur örenlere.
Bu keskin kamaşmadır diri tutan beni.

Bulaşmamalı alınma eskinin pası:
Yaşamımıza karışan bir Yehuda
gönderir çarmıha bizi: Öderiz,
bizi bağlayan eski hesapları.

Boşluğun dingince açılmaları
genişleyen bir dalga sanılır
birden kopuvermesidir oysa bu
belleğin geçeneklerinde yıllarca
aralıksız sürdürülen bir gerginliğin.
Yanına uğramadan dönendiğimiz o kavrayış
yaşlıların yetkinlik adını verdiği
yığılıp duran o kükürt çiçeği,
çözülüverir: Coş, muştula, çağır-
"Her konuşmada,
herkese uygun,
bir sessizlik vardır."

Sımsıkı yumuyorum,
gece sızıyor dudaklarımın arasından
dolduruyor soluğumu;
sen, olgun yemişleri sevmezdin, kokulu,
bekletmek, doyurmak yoktu sevişmende...
Bak, yeniden söz etmeye başladım senden, gizlice;
sessizliği sevdiğin için mi seversin
yalnızlığı /izi/ çıkıyor ellerime

"Unutma,"

garip bir su sesiyle
yazlarda duyulduğunda buzullar getiren usa.

"şimdi bir yüz var işte
terli bir yüze yamanmış
sokulganlığını kendinde
dizeleyen."

Bir uğultu olarak yaşadım,
sen de öğren,
bu her boğumunda bir kez daha göğeren,
benim en eski oyunumdur.

ÖĞÜTLER

Yalnızlık ödülüdür yangından dirim ummak
kaç kişi seni alıp döğme yaptı kendine
kendince bir renk bulup bekleyişe

Övünmelisin fırtınalarınla
köstebek yuvalarıyla tökezleyenler
dama su serenlerinle– Daha iyidir gece
görünmeyen bir gündüzden.

Adını söyle yaşat beni
ars imitatur naturam
sakın geçmiş günleri okuma.

BİR ANIYA KOVUŞTURMA

Bana o ölüden söz etmeyiniz
 yorgunluk çadırlarını çekince
 ağzı kara günlerde
 üzerimde sağır bir gökyüzü
 dinginlik diye adlandırılan
 o büyük bukağıyı vurunurum
 yalpalayan ellerin açtığı
 yapraksız sokak aralarında

Kurur balkona asılı balta
 dirimi överken de kısır yunuslar beslerken de
 bu günlerde burulur kımıldanıp duran
 üşümelerden arta kalmış sürgünler-
 Belki de kendimden ilk kez söz etmedeyim
 "Bu şimdi hangi maske?" demeden
 her buruşuğunda bir göz kırpışır
 aymak için yalnızlığın utkusundan

Açıkta son yol dün kapanacaktır
 bir ölü ne verir gel-geç ölüye
 üzerinden üç kez nadas geçse de
 saklayan var nişanlarını örnek sevilerin
 gölgesiz bir aynanın önünde durulmakla
 aydınlığın ayıklaması beklenecekse
 çoğaltın yeter demeyen dört şeyi
 bırakın palazlansın kim nerede

DÜNÜ, BUGÜNÜ BİR YENGEÇ'İN

Kaldırır bir istiridyenin eski kabuğunu
 Nedendir/Sanki bir saklı vardır
 Bir kadın çıkacaktır yeniden bir eski ağrıdan
 Her yel değişimi titretmektedir
 Saydam duyargaçlarını uğultulu oyuklarda
 Sular bir boğazda gidip gelmektedir.
 Ayıramamaktadır tuzlu bir suyun
 Gövdesiyle öteki arasında kovalamasını/ Bir zamanlar
 Birisi gölgesini asmadan havagazı fenerine
 Elmaslı tasmalarla gezdirmiştir
 Bir ırmağın kıyısında

"Bu ikinci yeğinliktir/Karanlık/
 Cılız bir duyuyu zorlamaktadır."

KÜÇÜK BİR DÜŞ PARÇASI

Gülünç yanlışlıkların gramerinde
 bir çocuk okumaya çalışır geçmişini
 Ataları sıçrar karıncaların üşüştüğü kadranlardan
 Ev altlarına kurdukları dokuma tezgâhlarına
 iplik çekip tarak vururlar
 Onunsa dökülür erlik örgenleri ilk kendi olmasıyla
 İçavtularda sardunyalar sulayarak
 gezer göz kırpıp yakın bir tarlada boynuz kıran koçlara
 Bir düş ancak on beşinde kızlar olmayınca
 dönüşür sanrılara ve azıtır kuzluğunu.

HER GÜNÜN USLUSU

Burnunu gülkurusuna boyuyor
 sabahları erkenden güneşe çıkarak;
 gevriyor lokmalar ağzında;
 bulutlar seyrelese, soğuyor içtiği sular...

O hep aynı kalacak:
 Döğüştüğünü sanan düzüşen atların.

KENDİSİ OLAN BİR ÇOCUK

Boş odalarıyla uzun koridorlarıyla
 bu üç kat hep onun.
 Atının terkisine alıp
 kaçırıyor kötü devden kızları.
 Alaca karanlıklarda sıkıştırıp öpüyor.

Arada sırada eteklerini de kaldırıyor
 "Buradan mı doğar çocuk?"
 Doğuran bilir doğumu.
 Hep bir başka yer
 elini uzattığı, belli belirsiz dokunduğu.
 Uslu oturmasını da bilir pazar sinemalarında.

Arada bir küfrediyor– Etmeli!
 Tek başına değilse bile
 büyükler de olmamalı yanında
 çok küçükler de.
 Gammazlığı da yaşadı çünkü, biliyor.

Bir de annesi yıkamasa onu!

KENDİNİN ACILISI

Şaşkınlıkla bekliyor bu oda seni
 Zorla dalan güneşi kim durdurmayı dener
 Tüy boaların sardığı çıplaklığın
 Duvarlarında bir gidip bir geliyor
 Oysa sen unutuluşun saydamlaştırdığı gövdenle
 Bir kâğıtta çoğalarak
 Yaşamdan çok açılarını sayıyorsun
 TSE'ye uygun kapılar ve pencereler önünde

Umarsız bir çocukluğun mu olmuştu
 Kurum acısı bir kentte
 Öyleyse elbette okunmaz abecesi
 Anlaşılmaz söylemedikleri de böyle birinin
 Üçlü değişim noktasında oluşumun
 Ben de yorgunum kendimi kendime gizlemekten
 En iyisi uygun saatler aramakla tüketmeden
 Alıp arıtalım kullanmayıp daralttıklarımızı

Aynı izlerden geçmemek için
 Gözlemle yetindik denemedik betimlemeyi
 Özdekleştirmiyorsak sevmediklerimizle kendimizi
 Sevmeden özdekleştirmeye de çalışmadık ya

Biliyorsun senden önce başladım bunları kullanmaya
 İstersen gene de sen seç yüreğin eski takısını
 Yalnız bizim olan övüncüyle
 Acısını kimseye duyurmadan sağalım içimize

SAVUNMA

Uсталıklarımı kullanırım
 Eğretiler gibi dirençli bir yalnızlıkta
 Dönüp duran yüzler
 Ödüllendiremez alagün tanışıklığını
 Dokunuşlardan beslendikçe onulmazlığım kavı
 Bir türlü öğrenemiyordum yürümeyi
 Pusula kullanmayı suyu akıtmayı
 Donuyordu taşkınlarım
 Bir kışın iç konuşmalarında

Nasıl kaynak ağzı diye baktımsa
 Burgaçların karanlık kasırgasına
 Kavanoz arkalarında unutulmuş bir bilye
 Nasıl yitirirse işlevini bir tek yaş değişmesinde
 Anlarım bitenle bitirileni
 Onun için izsiz geçmiştir
 Hiç umut tanımadan başladığım sevilir

Her vardığım konak yerine
 Benden önce ulaşmıştır
 Ardımda bildiğim gölge
 Göğe vuran renginden tanırdım
 Çatırdayan duvarlardan ağaran ısırganlardan
 Erdemlerime inanırım
 Çünkü her yaşanan bir yaşantıya bakar yüreğimde

Yanlışlık güzelliğindeyken her şey
 Tiksinirim ezberlemekten
 Şiiri ve türküleri bile
 Karpit kokularına bulayıp yazları
 Uzun mektuplarla sürdürmüşsem
 Bir soruyla deşilerek başladığı için
 Göze alırım aldanma gülünçlüğünü
 Bir gün oturduğunda sürgüler yuvasına
 Kapanacak ağırlığının aralık tuttuğu kapı

GİZ

Irmağın denizle boğuşan ağzında
 Durup bekledik
 Çamur, saz, yosun kokuları içinde
 Yaz çekilmedi üstümüzden

Neydi günler boyu beklediğimiz
 Avlanmadan, ateş yakmadan
 Tayınlarımızı kemirip
 Su sıçanlarından ürkerek

Ne ardımıza bakıyorduk
 Ne denize dönüktü gözlerimiz
 Geceyi mavi mavi titreten
 Yangınlar da çekmiyordu ilgimizi

Sonra bir mırıltı tutturdu birimiz
 Susturduk, biliyorduk sözlerini
 Çın çın öttü bataklık

YANILGI

Ancak bir adamla tanımlanır kadın
 Durdurur onu ayrıldığında
 Artar nisan göklerinin
 Kızgın bulanıklığı
 Her gün ertesi gün beklenir
 Tazelenir parmaklarda
 Aylardır sürekalmış koku
 Sevgiyi atmak için
 Vazgeçilmez ağuların yanı sıra
 Uygun bir büyü bulunur
 Soğur tükenen ergenlik
 Yeniden kabarır eski dağlama yerleri
 Düşürülmeli artık
 Tedirginliğin imzası
 Paslı bir anahtarla

YAŞANAN

Bu kendini tazelemenin dönemidir –

"Yakıldı yazın getirdikleri
Son yalazında gecikmiş bir hasatın
Artık gök sonsuz bir sis yumağıdır"

Çeler mi bundan sonra da yola çıkmalarını
Kimseler kalmamıştır sıcaklığını katacak
Gidip yatmıştır kadınlar
Boş bir sofraya uzanmaktadır önünde
Kendini sürgünlüğe vurmaya düşünür hep

"Şimdi kurtarabilir mi beni
Yeniyetme bir kızın uzanışı yatağıma"

Acemilikleri kovalar onu
Çabucak çıkılan gecelerde

"Yüreğim... ıssız çıkartma noktam benim
Kucakla beni... serin sessizliğim benim"

Yeni yapılar için değildir yığılan taş
Girmeye hazırlanır yığların kalesine
İndirir kararmış bir duvardan
Eski savutlarını, av gereçlerini

– Git, artık öpüşler durduramaz seni
Bu onulmazlığındır yanında yürüyen!

GÜZ SORUMLUSU

Kız yüzlü bir tay altımda
Yağmur övgülerine geçtim,
Bir avın ardı sıra kovaladım kendimi.
Baktım usanmadan avucuma:
Çizgi biraz daha izlenmişti,
Biraz daha belirgindi sonuç.
Kimseye anlatmadım nereye gittiğimi,
Gitmek tek açıklamamdı çünkü:
Taş bir duvar boyunca
Eski iskeleye inilir,
Ahşabını didiklemektedir geçmişi.
Bakımsız köşklerle karşılar,
Sarıp sarmalayan zaman.
Doğrulara alıştırmak için,
Yalımlarla pekişmiş sevgiyi,
Acılara katlanmak gerek,
Diye yazmamalı
Mektupların altına.

TEKİL

Gece yapıyor
Koyu bir sıcakta koyu bir sağnak
Dolduruyor uykumuzu bir uyanıklıkta
Hep ansızın kapıyı çalıyor
Uzun mektuplar atıyor, derimizin altında
Gizli bir döğme gibi taşıdığımız hüzün

Çalkantılarla büyüyor sonsuzluğu
Usumuzu zincirleyen düşte
Hep aynı saatte başlayıp
Aynı bungun gökle biçimlenen
Ağırdan aldığımız yaşam

Hep sessizliktir ne zaman dönsek
Çocukluğumuzun evine

Soğukluk üretir soğukluğu.

GECİKMiŞ BİR BAŞLANGIÇ

Güvercinlerin doluştığı bir alanda
Soluğumuzu arıtan bir ardıc kokusu
Tırmanıyor eski bir yapının çıkmalarına
Daralan suyun kendini patlatışını görmeye
Yel çıkmazsa paslanacak
Pusun ağını dokuyan gemiler

Kırlangıç sesleriyle doluydu
Avlusu
Olmamış incirlere vuruyordu
Bir gövdenin sarısı
Usluca çözülüyordu duvardan
Uğunup duran sarmaşık

Yanlış okumalar üstüne kurulu yaşamadan
Kurtulur mu korku yoksa
Damalı bir masa örtüsü üstüne
Yığılan kıymıklar besler
Adı konulmadık tuzu da ekmeği de

Bereketliydi tarlası
Kardeşlerini ele verdiği bilinmez
Kendini anlatmakta sıra vermez kimseye
Oysa hiç balığa çıkmamıştır
Ağ çekmemiştir ağaran güne

Güzellik saptırmaz kaplasa da
Her yeri dingin kehribarıyla
Acıyla dener sonsuzluğunu
Kaçınılmaz
Tükenir bir gövdeden bir gövdeye
Uzun günlerin kokusu

Karıları vardı
 Aynalı tente başlarının üstünde
 Ama birisi bilmeden kim olduğunu
 Hayır dedi çok bilmiş sözlerine
 Bu türkülere vurdu
 İki ses için
 Çalgıları karıştırmadan işin içine

Ürperten bir uğultu sarar
 Geceyi bekle ışıklara bak
 Değişir derinliklerden başka her şey
 Cesaretimizi tekliğimizle denedikten sonra
 Çıkıp karışırız yaşamın kutlu karanlığına

HER SEVİ İÇİN BİR UMU

"Ben..." demeden anlatamam ki seni:
 Alabildiğine genleşip bu küçükacunda
 Tekleyen anılardan söz ederim
 Sessizce tuttuğunda elimden
 Geride bıraktıklarında bir odak deliciliği taşıyan
 O adı yazılmamış yaşam, o öncül kukla
 Söylenmeye başlarım belki de
 Unutuşun güzelliğini hiç unutmadan

Dağılış bana uzun sürer yokoluştan bilirsin
 Yararlanır beklenmedik karşılaşmaların esnekliğinden
 Erginlik bilmeyen yabanlığıma
 Tam günü gününe düştün tutan bir aş gibi
 Serin duru bir suyu ikiye bölüyor derinleştiriyor
 Kuruyorsun yeniden eski bir köprüyü

Hazır başlamışken sonsuz bir devinmeye
 Şimdi de sıyrılmalısın beni aykırı bir gövdeden.

VAHİY

Anlat!

– Burçlar yer değiştiriyor üstümde
Geceden geceye
Aynı çağrışı dinliyorum
Uğunup duruyor yer
Ayaklarımın altında

Kimse gelip geçmiyor yolumun üstünden
Kendi kırgınlığımdan başka
Konuştuğum da yok
Acı bir ıslaklıkta beliren yüzlerle

Karanlık fitilini işliyor
Damarlarımda
Ağuluyum
Kavruluyor yaklaşıklarım

Anlat!

– Bu doyurmayan kabın içinde
Sunduğum ne olacak
Güneş bile kapalıysa üstümde
Güneyin kızgın yazlarında

Günümünden geçerek
Düşlerime de düşer
Bulaşır uzandığım her yaşama
Alınacak bir önlem var mudur buna

Anlat!

– Alnıma bir soru işareti çizip
Çıkıyorum senin karşına

Anlat!

–Bana yaşam koruyucusu adını
Bir yazgı yamadığı için
Beklendiğim yerde bulunuyorum
Tanıyıyım

Anlat!

–Doğa yalnız bıraktı beni
Bir fenerin yalazını taşıyan
Duvarda
Yıkıntılar yükseltiyor kenti
Kırık bir şahnişinde
Bir el yemliyor güvercinleri
Göğü nerede izlemeli
Sur içi semtlerinde
Nasıl kurtulmalı sepici işaretlerinden

Dönüp duruyor bir çark
Gövde bulduklarım
Bana yıldızları soran
Kadınlar
Aralık bıraktırdı kapımı

Gerekliyi tüketiyorum
Tekneyi aşındıran
Bir safra suyunun çalkantısıyım
Anlatılmaz bir yorgunlukla
Kenetleniyorum gizime
Üzüm çiçeği kokusunu betimlesem

Anlat!

-Kolay olsa da sonsuzluğu dillemek
Yaşam daraltıyor evreni
Hep aynı yollara sokuyor
Zaman zakkumlarını devşiriyor üstümde
Ölümse hep yanı başımda
Bir başka kabuk oluşur
Çürüyen kabuğun üstünde
Duvarlarım var
Aşılmaz kışlarla pekişen
Yıl yılı izler
Çarkıfelekler açılır kapanır
Korkarım yalnızlığın solgun yüzünden
Hiçbir şey değişmiyor

Sözü'n sessizliğini tanı!

DÜRTÜ

Şafakta yargılanan
Gecede dolaşüyor hâlâ
Bize bizim olan
Aynı mühürde
Adımızı taşıyor demektir

Bir kervan yolunun başında
Gidip geldiğiyiz uslanmaz gezginlerin
Ötesinde yaşıyoruz
Sarpa sarmış bir geçmişin

Sinsi bir yalınlıkla sokuluyor
Orman uğultulu yaşam
Uсталıkla seçer yerini
Bir vuruşta açar
Gizli çatlağı

Yalnız uyanılan bir sabahsa çıdam
Dağlar dağılır
Ufalanır granit yalılar
Kapalılığın ardında
Tek durmaz
Öğrenilmeye çalışılan

YAŞAMA BIRAKILAN

Geceye tapınırsak,
Kolay geçmişten sıyrılmak;
İmbiklerden, kum saatlerinden.
Bir simya tanımıyla
Bakıyorum gövdene:
Alaşımın çakıp söndüğü,
Eski imleriyle kavruk yazmaların,
Çözülmeyen bir tel
Tınısını koruyor sende.
Sinirsel albenisi gözlerinin
Karanlık derinleştikçe
Gizli ölümleri yokluyor.
Güze benzemesi gibi
Her mevsim başının,
Bütün alanları çiziyor;
Yerleşiyor
Seninle anılacak her şeye.
Eytişimin özel kaynaşması bu,
Süren
Uyuşturucu gelgit,
Yaşadığımız dengede.

KARŞITLILAR

Tadında bırak çocukluğunu
Hadi anlat
Bu konuştuğun neyin susması

Kentin irini
Çekti duruluğu gökten
Doldurur poyraz
Kullanılmayan bir sokağı
Yaşadığımız yalınlığı berkitip
Yalnızlığa ağ sahyoruz birlikte

Kuruyup kaldı
Çürümesini beklediğimiz
Adsız
Kendini betimleyemez çünkü
Verimi tükenmiş damarda
Açar arayı acı.

İLETİM

Tülin Öztürk'e

Hep aynı döngüde deviniyorsun
Sevginin durağan aktöresinde
Bir elinde adı belirsiz bir yemiş
Ötekinde hırçın bir hayvan
Varaklar ve ten damarlı sedeflerle
İşleniyor günüme çılgınlığın
Aşınmalara da hazırız artık
Kumla bilenen
Kırık camlara dönüşüyor
Konuşmalarımız
Duyumsadığımız fırtınayı
Konduruyor evlerin üzerine
Soluk bir mavilik
Daha az bu yazın kuşları
Yorum gerekli buna da
İkimizde
Pekişmiş bir sessizlik
Baldıranlarla beziyor ağzımızı
Tek güzellik uykular olabilir
Düşlere inanılabilse

OLUŞUM

Üzümlerden
Saydam bir morluk dökülüyor
Üstümüze.
Hızla kararan gök,
Büyüyen bir dağın gölgesi;
Sesi duyulmayan deniz,
Hafifçe buruşan kâğıtlar,
Güç yakılan ateşlerle,
Duyuruyor kendini.
İsteksiz,
Biniyorum son vapura.
Kent kaç kez uzaklaştı,
Yaklaştıkça seyreldi ışıklar.
İki iskele arasında
Uzadı
Karanlık...
Gizlice bakıyorum sana;
Usulca duruşuna,
Yazıları okunmayan bir kitabı
Dengeleyen elinin.
Daha çok var gün batımına.

GEÇİŞ

Hep bir deniz düşüyle yaşadım...
 İşte sonsuz bir coşkunlukla dolaşıyor
 Bir burnu sular–
 Bir akıntı sızıyor eski evlerden,
 Eğlencesiz akşamlarından emekli bir kentin.
 Erken uyuyan bir kentin
 Yeniyetme sızıntılarına karışıyor;
 Çirkin bir rahatlık sokuluyor içine,
 Dolunay hızlandırıyor karanlığı.

Dokunmaya korkuyorum dünyaya:
 Patlamaya hazır bir öd kesesi gibi
 Duruyor karşımda.
 Sırı azalan aynalara çektikleri yaşamı
 Sürek avları gibi kovalamada,
 Yüreği homurtularla atan
 Tankerler–
 Gecenin bezginliğini içlerine
 Sindirmeye çalışıyor;
 Taşmıyor özlediğim yangın
 Boyası pullanmış teknelerinden.
 Birden patlayan bir yelin
 Uğultusu duyuluyor
 Karşı ışıkları örttüklerinde.

Eksilmeden,
 Ses sesi karşılıyor burada,
 Bırakılmış bir yerin
 Sessizliğine inat.

BATIK

Alaca karanlığımı giyinirim,
 Çıkarım sapsarı bir siste
 Ara sokakları dolaşırım;
 Bir yangının içini boşalttığı
 Üç katlı eski bir konakta
 Kapıyı çalarım dökme bir tokmakla:
 Umutsuz bir sevda kalebenti yaşar
 Barok bir camiyle
 Levanten bir Alman kilisesi arasında;
 Bahçesindeki nar,
 Kurumuş yemişlerle karşılar
 Her yaz başı çiçeklerini;
 Ölümsüzlüğü sevdiğini kanıtlar.

Ürkek bir tekirle
 Kapkara gökteki burçlara bakarız
 Gitgide artan soğukta.
 Sessizlik bomboş bir kumsala,
 Bırakılmış taş ocaklarına götürür;
 Çekeler, dirsek vurur,
 Belirtir büyüyen ürküntüsünü.
 Yakınmayı kendine yediremediğinden,
 Bu soluk kıpırdamaz avluda,
 Bekler durur benimle birlikte.

Dönüşte bakmadan geçerim
 İçlerinden kova takırtıları duyulan
 Tuğralı pasajların önünden.
 Işıқта iç geçirir yolcum,
 Ayaklarını sürümeye başlar
 Eve yaklaştığımızda.

ÖZÜR

Sarı doğuyor ay
Sarı batıyor
Lekeliyor kemikleşmiş vakfiyeleri
Ağır bir güherçile kokusu
Bastırıyor arnavutkaldırımlarına
Kendi ölüsünü diriltmeye çalışıyor kent

Denizin uzaktan uzağa aşındırdığı
Dibine inilmeyen bir kulenin
Seğirdim yollarında dolaşıyoruz
Zincire vurulmuş hanlarda sıkılan
Çöküntü de takılıyor yanımıza

Karsız kırağısız bir kışın
Son kırıntılarını geveliyor
Yüzleri seçilemeyen bir kalabalık
Bilmediğim bir korku çörekleniyor
Sokak aralarında çöplenen martılara baktıkça

Sokulmak istediğimizde
Ezik midye yapışkanlığıyla
Kırletiyor yazgısı bizi
İçimize vuran yansımada
Kendimi görüyorum ilk kez
Çocukluğumdan beri.

ÇIKIŞ

Dişleri kenetlenmiş günün.
Kupkuru bir bozluk
Şimşek bekleyen bir kulenin ardında.
Tuzlu bir yel
Uzatıyor tepenin eteklerinden
Yabanıl soluğunu
Boğaz vapurlarının.
–Ağır ağır çıktıktan sonra,
Bir fıstık çamının dibinde durup,
Geriye bakıyorum.
Açılıp örtünen mazılar arasından
Kıpırdadığı belli oluyor suyun.–
Yapraklanmaya çabalayan bir ağaç
Geçen güzden kalma paçavraları
Silkmeye çalışıyor üstünden.
Daha da tırmanıyorum yol boyunca,
Gene de görünmüyor deniz.
Benim olmayan bir geceden
Benim olmayan bir gündüze başlıyorum.
Gözlerim aynalardan birinde.

BİRİKİNTİLER ANITI

Dumanlar sarmaşığı bir sevda
Örüyor geçeneklerimi
Uçurumlar taşıyan yaz
Dağılıyor denizin üstünde

Ağır yapışkan bunluğuyla düşler
Anılarımdan alıp kaynağını
Salıyor kuduz imlerini üstüme
İçimin balçığında tükeniyorum

Sokaklar kokuşuyor
Kimsede anlamını bulamadığım kentte
Beklemekten usanınca tohumu
Kendi yaramı deşiyorum

Bir ad umuduyla birleşince
Daha kolay uzuyor günler
Kızgınlık ter ve yorgunluk
İzleri bırakıyor kasıklarımnda

Yalın yufka yaşamalardan geçip
Delici çağılıtlarla
Katılaştırıyorum tortuları
Fazlasını bağışlayabilirim sana.

KUYU

Eski kan lekeleri bırakıyor
Batan güneş ellerimde
Sokaklar açılmıyor burada
Başka sokaklara
Kulede
Kuyu yansıyor
Tıkanıklık çılgınlıkla başlamış
Sürüyor yıllarca
Küçük işaretlerle yaşamaktayım
En büyük sevdamı
Gün ışığından devşiriyorum
Hüznümü
Yepyeni karşılaşmalar
Tadını çıkardığım dokunmalar
Yaralı gitmelere dönüşüyor
Karşımda
Yatağımın başucunda
Uçurum asılı
Ayak basılmamış toprak
Erden deniz
Seninle duyuruyor kendini
Kezzap niteliği taşıyor
Yaşamak sözü

GÖZ

Sendelenmeden yürünmüyor burada
 Işığı bol evleri bırakıp
 Sapıyorum kapısı kapanmayan
 Eşiği aşağılarda kalmış yapılarıyla
 En yenisi Meşrutiyet yaşamış sokaklara
 Bir dönemeçte bir fısıltı
 Sesleniyor herkesten gizlediğim adımları
 Takılıyorum ardına
 Bana apışını açıyor şehir
 Kuytularına çekiyor
 Isınıyor gövdem
 Bir çisenti de başlıyor
 Dalıyorum incecik karanlığına
 Yosun kokuları taşıyor hava
 Avuçlarım terliyor
 Kayıyor ayaklarım
 Bir dirimle bir ölümü
 İki geçeli sıralıyor yanıma
 Kirli yataklara
 Yaşı ermedik kadınlara götürüyor
 İşler öğretiyor
 Gündüzün değmediği
 Derimi saydamlaştıran
 İçkiler sunuyor

Bir alanın kalabalığı içinde
 Uyur bırakıyor beni
 Gece yeniden başlıyor sevda

MAVİ/KAHVERENGİ ŞİİR

Tülin Öztürk'e

Uzun yolculukların sonunda
 Bir deniz açılsa önünde
 Sonsuzluk başlıyor demektir
 Sisi kerteriz al
 Akıntıları kolla
 Yeni adlar katılsın
 Bildiğin balık adlarına
 Kaçın karaya esen yele düşmekten
 Ana sulara çık
 Pekiştir yüreğini
 Dibini de tanı denizin
 Derinliklere in
 Mağaralarda
 Işıklar kovala
 Tek başına kullan yelkeni ve
 Tabanında bir denizkeşanesi
 Topalla bütün bir gün
 Kıçüstünde
 Dümeni bağla

Susturun beni
 Kara çatlak mavnalar duruyor
 Her kış biraz daha çöken
 Rıhtımlarda
 Gün buruluyor
 Pus ve duman
 Deniz diye baktığım bütün yıl
 Bir de ağır ağır geçişi
 Azaplı bir ömrün
 İçim ağılandı bir kez
 Kuleler
 Duvarlar
 Basamaklı sokaklarla
 Anlatmakla yaşamadım
 Geceye bulanmış şehri
 Uzakta bir vapurun

Sallantısını izliyor yüreğim
 Sevişme adını kullanmadan
 Dayarım etimdeki yalnızlığı
 Bir kadının etindeki yalnızlığa
 Bir geminin gövdesine
 Kaynak yaparlar karanlık bir koyda

Bak ama umursama
 İlk çıkan yıldıza
 Çoğaldıkça tanımadığın burçlar
 Her doğan geceyle
 Isısı biraz daha sürünce
 Güvertenin
 Son sargıyı da çöz
 Hazırlan
 Yeşil yansımalarla derinleşen koyalara
 Ağarsın yelkenine yamadığın
 Kara bez
 Yoğunlaştıkça güneş
 Koyulaştıkça ellerinin üstü
 Parmaklarının arası

Yarını ne bu kıyıların
 Ne göreceğiz bir sabah gün
 Işır ışımaz suyun
 Öte yakasındaki kıpırtısında
 Tepeler neyi taşıyacak
 Cüruf yığınlarıyla boğulmuş
 Boğaz boyunca
 Ses dolu deniz kabukları
 Serdim evimin dört yanına
 Başkalarının derinliklerden söktüğü
 Dağıtsın diye sessizliğimi
 Çaresiz bir sevdadan
 Kaynaklanan
 Paylaşılmaz duygularla
 Uzak iklimlerin kelebek ölülerinden
 Yeşillikler üretmeye
 Çalışıp

Lodosa baktığımda
Yeniden ayaklanıyor düş

Bir burnu dön sabaha karşı
Tek demir sal koyuluğuna suyun
Dip tutmaz
Sürüklenir tekne
Ve takılır bir süre sonra
Zeytinler pürünler kokar karanlıkta
Nedirliğini belirtmez toprak
Ağır ağır sallanır teknen
Uyku başlar
Düşsüzdür uykuların
Aydınlıkla karanlığın
Takıştığı koylar

Bu yüz kargaşasında
Düşlere sarılıyorum
En çok kullandığım kaçmaya
İşte uzun bir gece
Yel yağmur karartıyor
Geçmiş bile
Bir şey anlatmadan konuşmalıyım
Kapatmalıyım bütün limanlarımı
Beni nerede tutacak
Yer katlarında bir damar
Bir kök
Çağı dolmuş bir fal haritası
Tüketilecek zamanın acısı
Yolculuğa çıkılır mı
Ancak gelinir buraya

Sabah yemyeşil bul
Elini gövdeni
Güneş kırılmaktadır
Yapraklardan
O yarı uyku arasında
Tek tek ayır kokuları
Bir karışım olmalı

Bu bulup çıkartamadığın koku
Yoksa yaşayamadığın bir sürgün mü
Demir al biraz daha
Sokul kıyıya
Ve atla
Suya
Saydamlık kavrasın
Üç kulaç ötede beklemekte olacak
Toprak

İçim dopdolu boğazımda
Bir geçmez tıkanma
Geceye atıyorum gene kendimi
Sabahı göremedim
Aylardan beri
Gittim ve döndüm
Hemen döndüm
En uzak olduğunu düşündüğüm
Yolculuklardan
Artık nereye diye soracaksın
Son ışığında anılarımın
Öneriler dinlendirmiyecek
Acıyı ağzımdan silemeyecek
Aykırılığını bile bile uzandığım bardak

Karaya ayak bastığımda
Toprak açılmasa da ayaklarımın dibinde
Uğurlayanlar karşılayacak

kavuşum tümleci

(1979)

BİR YAŞAM

Işın'a

Çıkıp korunağımdan
Dinen karın ardından
Açılan güne bakıyorum
İnce bir su oynuyor
Buzun üzerinde;
Bir tohumun zonklaması
Duyuluyor.
Işığa sıyrılıyor karanlık.

Uzun kış da bitti,
Birden güze dönüveren
Yazın ardından gelen

Çıkıp narı arayacağım şimdi.

PEŞ

–1982, Yazko Yayınları–

Her Şey kurmacadır;
Anlatmaya kalktığımızda...

BİR SEVDANIN İÇYÜZÜ

Şafağı arkama alıyorum.
 Gece bitince
 bitiyor şehrin uyanıklığı da.
 Bir karabasana dalıyor,
 kirli işlerle uğraşüyor,
 unutuyor sevişmeyi.
 Yorgunluk çökünce üstüne
 ıssızlıktan,
 geceyi beklemeye başlıyor yeniden;
 parçalayan,
 sınırlandıran
 dört sudan
 birinin yanına atarak kendini.
 Şahidiyim. İzliyorum.
 İltiyor beni,
 yanına sokuldukça.
 Gün bulaşmış üstüme,
 çıkmıyor.

7 Ağustos 1980, İstanbul

TANIŞ

Bir kasırga karanlığında
 Kıvılcımlanmaya başlıyor
 Irmağın yüzü
 Ağır ağır kabarıyor nem
 Saçlarımın diplerinde
 Kasıklarımda
 İlk şimşek bir
 Yanılgı gibi gelip
 Geçiyor
 Renk değiştiriyor yapraklar
 Boydan boya çiziliyor cam
 Biliyorum neden hep bozdur
 Sürgünün gözbebekleri

8 Eylül 1980, Iowa City

GÖZLEMCI

Böcekler susmuyor—
 Çürük kokuları, çamur kokuları
 Solukladığım havada.
 Öyle çok yeşil ki:
 Bulantı veriyor.
 Gümüşe çalan tozunu arıyorum
 Toprağımın;
 Bakır renklisini;
 Bozkırını.
 Ya da o yorgun,
 Kendini yaratmaya zorlayan
 Yeşilini...
 Derin maviyi Boğaz'da:
 Gün battıktan birkaç dakika sonra
 Oluşan.
 İncecik gövdesini bu mavide
 Sevdiğimin...
 Çatal çatal olması yüreğin
 Boşa değilmiş gurbetçilerin
 Dilinde.

15 Eylül 1980, Iowa City

BİLİNÇ

Denizden uzağım burada
Otlak benzemiyor
Sonsuzluğuna denizin
Tepecikler, çaylar, ağaçlar
Her dönemeç bir bitime götürüyor
Birbirinden farksız
İşaret konulmaz köşeye
Gök
Bildik renklerle gidip gelmiyor
Günden geceye
Özlem, sevdiğimin
Dili, eli, gövdesi değil yalnız
Çürüntü ve
Kuru ot kokuyor hava
Özlemlerden biri oluyor
Deniz de
Ayrılınca.

19 Eylül 1980, Iowa City

SINAMA

Ekim yarıladı;
 Güneş, bir gövde sıcaklığıyla
 Sarılıyor.
 Çamur içinde akıyor ırmak;
 Belli belirsiz aktığı.
 "Sabah kuzeyden güneye
 Akşam güneyden kuzeye akar,
 Serttir",
 Dedi.
 Yaşlıydı, yüzü
 İçine kaçmıştı:
 "Bu ağacı ben dikmiştim;
 Kestiler..."
 Hiç sürgün vermemişti
 Oturduğu omaca.
 "Şimdi nasıl akıyor?"
 Kıpırtısızdı güz.
 Beynim, yüreğim oradaydı;
 Uzakta...
 Gözlerim burada...
 "Günün başında mıyız
 Sonunda mı?" diye yanıtladı,
 Bakmadan bana.

9 Ekim 1980, Iowa City

ÇAKIŞAN

Bir gece, balkonda sevişmiştik.
 Ay, bulutlar, yıldızlar,
 Geçen bir uçağın ışıkları
 Yansıdı gövdelerimizde;
 Aydınlanmıştı gece,
 Bir nabız gibi atmıştı Ada'nın
 Toprağı,
 Neden sonra fark etmiştik
 Karanlık denizi,
 Karşı kıyıyı ve
 Ayakucumuzda uyuyan kenti.

Anıların biri bu;
 Ötekisi gülüşün
 Penceresiz bir odada, bir
 Keşif odasında,
 Nag Hammadi Kitaplığı Yazmaları'nı
 Okurken gecenin ikisinde.

17 Ekim 1980, Iowa City

YALAZ

Keçiler yoktu
 O kupkuru kıyıda,
 İzleri vardı,
 Çıplak kayalar arasında,
 Devedikenlerinin üzerinde...
 Uzakta yanıyordu orman.
 Reçine kokuyordu,
 Kül kokuyordu hava...
 Yel soluğumuzu tıkıyordu...
 Dolaşıp duruyorduk kıyıda,
 Denize girmeden, sevişmeden.
 Üç gün yandı orman;
 Üç gün esti yel;
 Delik deşik ederek belleklerimizi.

18 Ekim 1980, Iowa City

ÇELİŞEN

Sonra kış gelir
 Kar yağar
 Kokular ölür
 Yalıtılmış bir dünyaya gireriz
 Birden
 Sessiz
 Kahverengi ile gri arasında
 Gidip gelen
 İçimizdeki uyku
 Silkinir uyanır
 Kucaklar bizi

29 Ekim 1980, Iowa City

YAZ ARDILI

Nar lekeli bir mektupta sevgi
 Büyüyüşünü çiçekten izlediğim
 Yaban
 Sana bir sakangurun
 Uyukladığını gösterdiğim
 Sütunun ardından fışkıran
 Şimdi çok uzağım
 O odadan, yazdan
 Senden
 Ve çok yakınım
 Isının her gece biraz daha
 Sıfırın altında rakamlar
 Yazdığı bu kentte
 Sevgine senin

3 Kasım 1980, Iowa City

YANIT

İçimdeki derinlik
 Engelliyor yaklaşmayı başkalarına
 Hep uzaktan konuşuyorum
 Benim başımı döndüren
 Neye borçluyum ürkmeyişini
 Geçtiğin ya da takılıp kaldığın
 Sevgilere mi
 Yoksa seni de derinleştiren
 Bilinmezliğine mi içinin
 Yalnızlığı keşfetmiştik
 Konuştuğumuzda
 Birbirine doluyor
 İki uçurum

7 Kasım 1980, Iowa City

ÇIKMA

Bir gurbetçi yazıyor bunları
 Mektuplara ek olsun diye
 Garip bir dil konuşan
 Kötü bir ırmağın kıyısında
 Dolaşıp
 Boğaz'ı düşleyen
 Serin ve derin
 Hızlı akımlı Boğaz'ı
 Hızlı akımlı sevgini senin
 Korkan yalnız geçen zamandan
 Sevgiyi paylaşmaya yüreği olmayan başkasıyla
 Bir gün geleceğini bildiği
 Serin yüzlü
 Ölümünden başkasıyla

7 Kasım 1980, Iowa City

GÖRÜNÜM

Denizin düzgün mavisinde
 Işıldar görüyorum
 Aklığını, ince gövdeni
 Önüm sıra yürüyorsun
 Tozlu yolda, karanlık yeşili
 Altında çamların
 Sonra, loşluğunda bir odanın
 Sarılıyorum gövdeni
 Dayıyorum tuz kokulu ağzına
 Ağzımı
 Gövdemiz bir an çok uzaklarda
 Buluşuyor birbiriyle

12 Kasım 1980, Iowa City

UZAK SU

Çam kokusu vardı
 Saçlarında, göğüslerinin arasında
 En benimle yaşadığın yerinde
 Gövdenin
 Güneşle denizin süzgeçinden geçmiştik
 Deniz arıtmıştı bizi
 Düşlerin ve anıların örtüsünden
 Yepyeni girmiştik yataklara
 Uyku yalnızlıktı
 Sevişmeden çalmaktaydı
 Gemilerin arasındaki bu kirli su
 Denizse
 Besbelli tanışmamış yüzdüğümüz
 Denizlerle

22 Kasım 1980, Staten Island, New York

YOL VURGUNU

Dağ ne zaman yerini alacak
 Çıktığımız bir dağ mı olacak
 Uzaktan baktığımız mı
 Uçaktan
 Ya da eteğini dolaştığımız mı
 Uzun bir uykusuzluğu sürüklediğimiz
 Bir otobüs yolculuğunda
 Bozkırda uyandığımızda
 Denize yaklaştığımızda ya da
 Adını bir köprünün korkuluğuna
 İliştirilmiş gördüğümüz mü
 Sular ortasındayım burada
 Bir adada
 Birlikte yazı inceden inceye
 Gövdelerimizde okuduğumuz
 Adadan çok uzaklarda

22 Kasım 1980, Staten Island, New York

KOPUK

Sis bastı
Bir ince duman
Geziniyor ırmağın üzerinde
Ağaçların arasında
(Adını bilmediğim
Bir dağı dolanıyor
Bir nisan sabahı tren
İstanbul – Ankara yolunda
Tan ısıdı ısıyacak
Sis basmış koyaktan yukarı
Çamları ladinleri)
Burada adlarını bilmiyorum
Ağaçların
Adını bilmiyorum
Başlayan günün
İri bir balık yüzlüyor bulanık
Suyunda ırmağın
Çatırdıyor
Koyulaşan buz

7 Aralık 1980, Iowa City

İZ OKUMA BİLGESİ

Bir taş duruyor
Masamın üstünde
Mavi damarlı
Hâlâ koruyor sıcaklığını
İçinden söküp aldığım kumun
Örenin başında
Yalnızdım
Yalnızım şimdi de
Taşta izini okuyorum
Dokunuşunun
Bir gece
Bir kış gecesinde geçen yıl
Dalgın, okşayışını
İzini
Kitaplığın kıyısını sınırlayan
Bir sürü taşın arasından
Seçip aldığın

7 Aralık 1980, Iowa City

GEÇ GELEN

Neden başımızı göğe çeviririz
Yaşamımız sorulduğunda
Yazgımız burçlarda mıdır
Utanç mıdır yalnız
Bilmediğimiz sorularda
Önümüze düşüren bakışlarımızı
Gökle toprak arasında
Sıkışıp kalmışsak
Neden yanıt istenir bizden
Neden soran biz değiliz hiç
Bilmek öğrenmeyenlere vergi mi
Soruların da olduğunu
Yaşamda
Susuyorsak bir giz var demektir
Güze ulaşmış salkımlar tadında
İki dudağımız arasında

9 Aralık 1980, Iowa City

HIGHWAY 80: KAMYON SÜRÜCÜLERİ LOKANTASI

Gece fır dönüyordu
 Tankerler traylerler arasında
 Sert bir yel sağnağıyla
 Daldık ışığa
 Sessizliğe
 Üç kez tekrar ettik
 İstedğimiz yemeği
 Kıpırmızıydı gözleri kızın
 Bir kez kalemını düşürdü
 Bir kez bir elinden ötekisine
 Aktardı nedense
 "Kimse kalmamış altı yıl öncesinden..."
 Dedi Ann,
 "16 yaşındaydım o zaman..."
 Bana eski bir resmi anımsatıyordu yüzü
 Daha da sivrilmişti elmacık kemikleri
 Gözleri daha çekikti
 Gecenin dördünde—
 "Hep öğüt verirlerdi bana.
 Kimse ilişmedi. Tek söz etmedi kötü."
 Highway 80 homurdanıyordu
 Kapı her açılıp kapandığında

19 Aralık 1980, Iowa City

SARRAF

Eski mezarlıklar
Üç dinin tapmaklarıyla
Yaşıyor şehir
Kendini aldatıyor takvimlerle
Oyalanıyor yenilediğini sanarak
Yüreğini
Bir düşte binlerce yıldan beri
Esvap değiştiriyor durmadan
Çıkıyor odasından
Habersiz değil gene de
Olup bitenlerden
Lodos ayıklıyor
Boğaz meyhanelerinden çekilen
Balıkları biliyor
Soluğu daralıyor
Yeni semt adlarını saydıklarında
Gelip gideni eksik değil hâlâ
Geceleri
Nicedir kaç yaşında gösterdiğini
Soruyor bana

21 Aralık 1980, Iowa City

ÇATIŞAN

Karanlık dalgalar tırmanıyor
Duvarlarımıza
Sızıyor denizliklerden
Karayele karışıp
Yerleşiyor sedirlerimize
Orta masasında
Aynaların üstünde
İnce saydam izler bırakıyor

Anıların işareti bunlar
Ardımızda bıraktıklarımızı
Kendi dünyalarına çekip
Yabancı bırakanlar bizi
Bizi bizden gizleyenler

Bilmeliyiz
Yangınımız gerekli
Silinen yazıları
Okumaya

25 Ocak 1981, İstanbul

YIPRAK

Gün çakıyor pencerede
 İlk yaz toplanıp geliyor
 Bir gün güneş
 Bir gün çiy yüklü puslar içinde
 Taze çimen, ıslak kozalak,
 Acı yonca, dağılan mantar kokuyor
 Orman
 Yarın altında
 Balıksırtı bir deniz
 Soluklanıyor
 Sen varsın yanımda
 Bir konuşmanın ortasından
 Derin bir sessizliğe dalmışsın
 -Dümdüz bir ova
 Kar yağıyor
 Donmuş ırmak
 Burgaçlar-
 Elini sımsıkı tuttuğumu
 Fark ediyorum
 "Ne oldu?" diye sorduğunda.

25 Şubat 1981, İstanbul

BİR KIYININ ANLAMİ

Göğün yırlıdığı yerdı
 Harnup
 Yanıp sönüyordu
 Şolok günlerinde
 Balıkçılar ağ sermişti
 Kırık sütunlar
 Tanrı ayakları arasına
 Pas rengiydi
 Adam gizler eğreltiler
 Kenti örene döndüren
 Yıkımdan besleniyordu
 Taun mu vurmuştu
 Deprem mi
 Bembeyazdı taşlar
 Tek is izi ocaklardaydı
 Neden bırakıp gitmişlerdi
 Ak mermer yerine
 Balçık ve sazla
 Kurmuşlardı
 Yüz adım ötede bu köyü
 Kimler

Gelip geçiciydik orada
 Biten yazdan
 Bir şeyler koparmaya çalışıyorduk
 Ne çok sorsak
 Ne çok yaklaşısak
 Öylesine garip garip bakıyorlardı
 Yüzlerimize

25 Şubat 1981, İstanbul

BİR DENİZİN TARİHSEL EYTİŞİMİ

Deri, yapağı, yağ
 Ve şarapla tahıl ambarı
 Diye düşmüşler kayıtlara
 Bu güneş, balık, kokulu ot
 Denizini
 Yaşamlarını özlemle düşlediğimiz
 Adalar, kıyılar halkı, denizciler...
 Yüzme bilmiyormuş çoğu
 Bizim yaptığımız gibi
 Serilmemişlerdir kıyılara da
 Yoksa elleri güneş şemsiyeli
 Kral resimlerinin ne işi var
 Taşların üzerinde...
 Ya şimdi mi?

Gülüp omuz silkti
 Neden çıkarmadığını sorduğumuzda
 Bizi koy koy dolaştıran kaptana
 El örmesi kazağını, takkesini
 Temmuz hora teperken üzerimizde

27 Mart 1981, İstanbul

GERİDE KALAN

Anahtar yok
Kapının eşiği altında
Uzağa gitmişler demek ki
Dönmemesiye
Açık mı kapalı mı belli değil
Kepenkler
Silme asma gülü duvar
Arka sundurmada
Çıtırdayıp duruyor
Hasır koltuklar
Birinin altına kaymış gazete
Üç gün öncesinden kalma
O gün mü unutulmuş
Gittikleri gün
Daha mı eski
Neden böyle habersiz giderler
Ne dost evi artık burası
Ne dost bahçe
Çamların tükendiği yerde
Gökgürültüsü kırıp döküyor
Gökyüzünü

22 Nisan 1981, İstanbul

BİLİCİLER

Ölüm korkusu dolaşmıyor
Ağulu otlar arasında
Engereğin dışında
Titrek kuyruğunda akrebin
İlaç diye kullanırsınız bunları
Yaraya basarsınız
Ağrı kesersiniz
Deliliği delilikle sağaltırsınız
Daha ne kadar süreceğini
Sorduk
Bu anlı şanlı yaşamın
Bilicilere gidin dediler
Ocaklılara
Dikilip duruyoruz işte burada

10 Mayıs 1981, İstanbul

DİLE GELEN

Ali İsmail Türemen'e

Gözleri yüzüne büyük
 bir çocuk
 durmuş neler anlatıyordu
 mendireğin üstünde:
 "Bir balıkçı," diyordu,
 "Ağını kendi örerse,
 balıklar anlar bunu.
 Boş bırakmazlar..."
 Bir çağanoz takıyordu
 oltasının ucuna,
 "Sonra," diyordu,
 "Ağ balığı tutmaz!
 Balıklar ağa tutunur.
 Balıkçıya erişmek için..."
 Damağa saplanan
 iğnenin acısına da
 bir anlam verir miydi?
 Gerilen misinaya?
 Arada bir göz atıyordu,
 oltasını dikkatle kullanırken,
 kalafatlanan teknelere.

28 Mayıs 1981, İstanbul

YEŞİLDEN KAÇAN

Öyle sıkıdüzen
 Döşemişler ki mermeri
 Kuşkusuz
 Yer kalmamış ağaca
 Kentlerinde
 Bir asma örtmüş
 Avlularını belki
 Belki şu küçük
 Ortası delik, yuvarlak
 Döşeme taşı
 Çevreliyordu
 Kibar, utangaç
 Hafifmeşrep gene de
 Bir nar ağacını

27 Temmuz 1981, İstanbul

BAKIŞIM

Balık denizden
 Denizden ocağı canlı tutan
 Tahta
 Dağılan bir kayığın
 Kıyıdaki izdüşümü
 Olarak karşıma çıkan
 Bir gün
 Suyu veririz
 Kendi tekmemizi de
 Bir döküntü düşer
 Bir başka kıyıya
 Ateş olur akşam
 Aşının altına

5 Ağustos 1981, İstanbul

BAKIŞIM

Denizden alır
 Yeniden denize veririz
 Yaşamımızı
 Bir döküntü olarak düşeriz
 Fırtına ertesi bir kıyıya
 Ateş olur tekne
 Akşam aşının altına
 Ölümcül bir suyla
 Ölümcül kuraklığın arasında
 Kurup bıraktığımız kentler de
 Dağılıp gider bir gün
 Güneşle yelin
 Avuçlarında

5 Ağustos 1981, İstanbul

İKİRCİL

"Biz ağaçlarız;
 Kıştan çıkan uzun
 İlkyaza..."
 Demek istemiştin,
 Yanında yatarken,
 "Kentli ağaçlar değiliz;
 Orman içinde kaynayıp gitmiş
 Ağaçlar da değiliz.
 Bir yangından artakalmışız."
 Dizin değıyordu belime.
 Başın omzumdaydı.
 Usul usul dokundum saçlarına.
 Kılı kıpırdamıyordu gecenin.
 "Bir yangın daha
 Alıp götüreceksin mi bizi?"

7 Ekim 1981, İstanbul

BEKLERKEN

Düş görüyordu—
 Terastaydı, asmanın
 Altında.
 Her iki liman da
 Bomboştı...
 Dal oynamıyordu,
 Dalga oynamıyordu...
 Biri mi geçiyordu
 Sokaktan?
 Görmüyordu.
 Sonra arkasında durduğunu
 Sanıyordu,
 Baktığını,
 Ardına döner dönmez bir
 Gölge kayıyordu merdivenlere...
 Boş liman, boş
 Gökyüzü,
 Boş teras.
 Bir asma yaprağı
 Düşüyor oluyor;
 Havada asılı kalıyordu—

Hiç kimseye anlatmadı
 Bu düşü;
 Yordurmadı.
 Hayra yordurulacak
 Bir düş değildi ki;
 Mektupsuz, telefonsuz,
 Selamsız
 Beklerken böyle.

16 Ekim 1981, İstanbul

OLMAYAN BİR ZAMANDA

Mendireğin üstünde
 Çağılıyor sütü süngerlerin
 Ötede bir ahtapot
 Hazır akşam yemeği için
 Denizsakayığı rengine dönmüş
 Silinip gitmiş
 Denizi bırakmak istemeyen
 Vantuzları
 Kokusu her yanı kaplayan
 Zeytinyağı boşaltıyor
 Kapkara bir tavaya
 Bir kadın
 Yanında dört
 Dilbalığı
 İncir yapraklarının üstünde

Akdenizli görüntüler bunlar
 Hepimizin gönül verdiği
 Bir tatilden ötekine
 İçinde taşıdığı

Köpüren suyu
 Altın sarısı yansımalara boğan
 Kırış tepeler, yalılar ve
 Bizi tuz heykellere döndüren
 Kesilmek bilmez mayıstra geliyor
 Benimse aklıma
 Kasım günleriyle birlikte

29 Ekim 1981, İstanbul

TÖREL DEĞİŞİM

Kıraça vurmuş bir toprağım ben
 Hani asmalarım hani
 Hezeklerimi alıp ufalayan el
 Bir adı bile yok
 Bu küllüsarı
 Kalın tüylü yaprakların
 Yalın kaya olsam
 Didişsem yağmurla yelle
 Yonup bir evin
 Temeli yapsalar beni
 Kargış yağdırmamam
 Böyle
 Kutsanmış bir isme

15 Aralık 1981, İstanbul

DÖNÜM

Nabzının atışı, uyanışın
 Sabaha
 Şaşırtıyor seni;
 Ocak ortasında güneş,
 Kıyıda ceketini çıkarışın,
 İyi gelmiyor sana, biliyorsun.
 İlk yazı, yazı,
 Düşünmek bile istemiyorsun.
 Bunun için,
 "Bugün iyiyim," dediğinde
 Yel kırıyordu asırlık çınarları;
 Saat 12'de öğleyin,
 Kapkaraydı gök,
 Yağmur mazgallara sığmıyordu...
 Neden bu bozluk?
 Nerede "güneş döl yatağıdır bana;
 Yeniden doğurtan beni,
 Her sabah denize,"
 Dedğin günler?

12 Ocak 1982, İstanbul

KENDİNE AYKIRI

Yerleştğin bir kent olmamalı;
Yaşadığın evler
Olmalı;
Bir şey bırakmadan
Çıkıp gittiğin...
En iyisi
Dilinin özlemini duyduğun
Yerlerdir elbette:
Daha fazla tutkuyla sarılırsın,
Düşünür, düşlersin...
Ama mutlaka bir çocukluğun olmalı:
Evi, bahçesi, sokakları...
Şanslıysan,
Bir de kıyısı,
Pavurya kovaladığın...
On beşine basmadan
Bırakmalısın ama.
Adresin
Böyle yazılmalı işte:
Her yere ulaşmalıdır dost mektupları
Ve dönmelidir her yerden de.

17 Ocak 1982, Ankara

TARİHE BIRAKILAN SORULAR

Hep tapınak, tiyatro ardında
 Elleri kazmalı kürekliler
 Nerde kiler nerde
 Fırın
 En son kim küfretmişti
 Meyhanenin kapısında
 Hani meyhane
 Testiden en son çekilen şarabı
 Kim dikmişti kafasına
 Yaşamın tarihi
 Bir duvara çizilmiş
 Bir çocuk resmi bile bırakmamış
 Kazıcılar için yapılmış bu
 Şehirler belki de
 Müzelere geçsin diye

23 Şubat 1982, İstanbul

KIRLANGIÇ

Dalıp dalıp çıkıyor bir
 Kırlangıç yağmur öncesi
 Mavi yeşil yelkeleri açık,
 Sırtı gülkurusu
 Kırlangıç tepsilerinin önünde
 Bir anlam yok
 Bu su dirisiyle
 Hava dirisinin
 Aynı adı taşımasında
 Hele biri böyle yatarken
 Göğü ıslık çığlık
 Dilim dilim ederken ötekisi
 Böyle.

22 Mart 1982, İstanbul

BİR KENTİN SESSİZLİĞİ

Hiç inmemiş mi bu
 Gösterişli kente–
 Mermerin, çevresindeki yeşile,
 Tarlalara ve
 Denize, tepeden baktığı bu
 Kente...
 Neden gelip konmuş
 Orman boğuşu
 Bu kuş uçmaz kervan geçmez
 Dağ başına?
 Hiç mi söylenti çıkmamış
 Uzaktan, Galile mi ne,
 Bir çölden gelen
 Kadın için...
 Kimler varmış yanımda,
 İçlerinden aşağıya inip
 Alışveriş eden de mi olmamış?
 Nasıl sessiz kalabilir
 Bir liman kenti böylesine,
 Dağa çekilen kadına ve
 Yanındakilere...
 Tanrı anası sayılan bir
 Kadına?

24 Mart 1982, İstanbul

YAKLAŞAN KAR'A ŞİİR

Göğün aklığını beğenmiyorum.
 Kar boşanacak ardından
 Bu uzun yağmurun.
 Kar, yorgunluğu ezginliği indirecek,
 Ağaçları kesik dağlardan,
 Sabah uykuları gibi,
 Çıkmaların, sedirlerin uyusukluğuna.
 Kar, avcıların kanlandırıldığı
 Çalıları, dikenleri örtecek,
 Silecek ölümün izlerini,
 Bize yeni öldürüler bağışlayacak:
 Donmuş bir sakakuşu, çobanalatan.
 Tüyler çoğalacak gelin döşeklerinde.

Etcil bir hayvan. Koklar havayı. Paslı bir koku. Yalar genzini, yakar. Üşütücüdür, ıslaktır solukladığı hava. Kar kokar. Daldırır koltukaltlarına burnunu. İz sürmelerin, sıcak buğulu kanın zamanı. Kabartır ensesindeki tüyü, gerinir.

Çılgılık sürdü bütün gece.
 Acılı hayvanlar gibi inledi bora.
 Yetmez artık çamurun köpürdüğü,
 İzlerin yok olduğu tarlalarda,
 Cesur serçelere tuzak kurmak;
 Alışılmış, eski korkuluklarla.
 Çıkarmalı filintaları yağlı, kararmış
 Kılıfların kavruk derilerinden.

Süngersi odun tüter ıslak cızırtılarla. Yankılar yağmuru. Saç olukta. Bitmek bilmez sürülerin geçtiği günler gibi cınlar oda. Boş. Artık sevişmelerindir gece.

Yarın sülünler de çekilir;
Tarakçıl kuşları gelir, yabanördekleri,
Ufakça ardıçkuşu; beklenir
Yapraksız kavakların, meşelerin altında;
Yeşil defneler aralanır.
Sonsuzca sürer avı,
Bizim.

**Dağlar yorgun artık. Silkemez günlerce çöküp kalan dumanı.
Yırtar kayabaşlarını yağmur. Don işler çatlaklarından derinlikle-
rine. İlk kar hız alır dere içlerinde. Kuytularda, genişler sessizlik,
güzün gürültüsüne.**

28 Kasım 1968, Samsun

SEVDA YORUMLARI

–1990, Şiir Atı Yayıncılık–

KIŞ VE DÜŞ

Ocağı yakıp küle
 Bir patates gömüyorum;
 Çocukluğumu diriltmeye...
 Şaşıyorum,
 Donmuş çamaşırların
 Hiç su bırakmadan
 Çözülmesine;
 Kar getirmesine
 Güneşin.

Yeniden
 Kuş peşine de düşebilirim,
 Belki de.

ÇENTİK

Günün bir yarısı
 geceye karışıyor

Sesini duyuruyor eski
 bir konuşmanın

Kapağı sıyrılınca
 yüreğine vuruyor

Bu söz bir duyguyu
 tutmuş getiriyor

Diren senden bilmesin
 beklenmedik bıçaklar

Yeniden açacaktır
 kapanmış yaraları

Yeni çizikler atıp
 yeni izler koyacak

Delik deşik yargılar
kalmamış tutamağı

Salıver kendini haydi
dalgalar bildiğince

Taşısın geçmişinin
tükenmez burgacına

ÖZGÜR

İlk ışık çakar
Çakmaktaşı duvarda
Vurur tığ perdelerden
Uyandığın güne
Parmaklarında incirbalı, reçine
Uzan sabaha bırakılmış testiye
Denize açılan kapıdan
Sen çık güneş girerken içeriye
Ver kasıklarına yapışmış
Gecenin ıslaklığını
Katılsın sınırsız dünyanın
Dölüne
Her yanında çalkalanan bu su.

DÖNÜŞ

Kaz göğsü gecede
Kurbağalarla uyanık
Sallanıyor fenere uymuş
Kayık
Çaparilerle
Yıldızlar dağılıyor
Bir soğuğu
Çekiyorlar dipten
Urperiyor

MESEL

İlkyaz güneşi gebe bırakıyor
Dokunduğu yeri
Yeni açmış bir çiçeğin üstünde
Yeni peydahladı
Kitaplara bile adı geçmemiş
Böceği
Şimdi elimin üstünde
Yeni bir el nakışlıyor
Ağzın
İnce bir su akıyor
Hızla çitler arasında
Derin
Sürükleyip götürüyor
Ne çıktıysa önüne
Kıssadan hissesi yok
Bu meselin de.

BİTEN BİR YAZIN İZLEĞİ

Dengesiz bir sabah
Kırık bir deniz
Her hüznün kendi yalnızlığına
Çekiliyor
Geceleyin yazılan umut
Siliniyor
Mürdümeriği buğularından
Sağır bir sessizlikle
Fırtına yaklaşıp uzaklaşıyor
Bahçelerde
Saksağanlar bile susuyor

Burada bu
Burunda durup bir teknenin
Demir almasına
Yelken basmasına bakıyorum

İnce bir yüz beyzi beyaz
Senin gövden
Bildiğim her şey

VAZGEÇİLMEYEN

Küçük şeyleri sevdim senin için
 Balkondaki ipte unuttuğun
 Bir mandalda sallanıp duran damlayı
 Kırmızı ipek bluzunu
 Mevsimsizdi sen giderken
 Başlanmış bir defteri
 Koltuğun yerini
 Işığın düşüşünü elime
 Abajuru yakınca
 Kışsa, kar başlamışsa yeniden
 Duygusallığa kapılmadan
 Sevğilerden başka ne hüznülendirir
 Kitapların arasından dökülen
 Kum tanelerinden başka

SEVGİYE ADANAN

Işın'a

Hüzün
 Neden bu kadar güzelsin
 Gözlerim yaşıyor güzelliğinden
 Tan sesleri gibi
 Hüzün
 Kesiliveriyor birden
 Kıyıya çarpan dalgayı
 Dinlerken
 Hüzün
 Yalnızlığın dokunuyor bana
 Gri bir öğle sonrasında
 Hafifçe gülümseyen
 Bir fotoğrafsın işte
 Hüzün
 Soğuk ellerin avuçlarımda

AYNA

Üç duvar arasında
 Avluda
 Asmanın altında
 Oturmuş denize bakıyor
 Düşünüyor:
 Avluda asmanın altında
 Oturup düşünüyor
 Denize bakarak
 Üç yanı duvar:
 Asmanın altında:
 Avluda:
 Deniz karşısında
 Düşünüyor:

İŞARET

Su mimarları
 Yeni bir doku yaratıyor
 Akaçlarda havzalarda
 Irmak boylarında

Su mimarları
 Toprağın altında kayboluyor
 Yağmurlar
 Derin bir gökgürültüsü
 Tıkanıp kalmış yüreklerimizde
 Yan yana geldiğinde
 Gövdelerimiz

Su mimarları
 Çıkıyoruz yataklardan
 Üstümüzde gökyüzü
 Altımızda dünya
 Boş bir kurnaya düşen
 Gümüş bir hamamtası
 Çınlıyor
 Yıkıyor kubbelerimizi

Su mimarları
 Dengeledikleri hüzünde
 Kesintisiz uzanıyor
 Dört yanımızı kuşatan
 Su mimarisi

İZLENİM

Tülay'a

Güz çekirgeleri
 dağılıyor ayak
 seslerimizden.

Kaç kez baktığım
 koyakta sararırken
 tanıyorum kavakları.

İnce durup başını
 kaldırıyor kiremit
 rengi bir

bozkır kertenkelesi
 kayıyor güz güneşinin
 koyu bir yağ

gölü gibi ışıldattığı
 asfalt boyunca
 öten bir üveyiğe doğru.

Yakında kırağı
 köpürmeye başlayacak
 uzakta gözü alan

bakımlı
 çimenlerin yapraklarından
 toprağın derinlerine doğru.

Ama hiç yanılmayacak
tomurcuklarını ince sert
bir zarın altında gizleyen

yorgun görünüşlü
bodur
atkestaneleri.

EŞİTLEME

Gökyüzünün hiyerarşisi
Kışa hazırlanan toprak
Sisle iç içe çisentiler

Göz alan aydınlıkta
Güneş başlayıp kapkara
Bir öğleyle geçen martılar

Her şeyde
Döner gün
Yemişlerini sunar

İlkyaz coşkusunda
Bire birken geceyle
Gündüz

Uykuyla tüketsek
Tanımlanmadan kalacak
Üzerine anılarımızı yazdığımız

Yaprak

BİR KIYININ KADASTROSU

"Şurdan şuraya bataklıkta.
 Şuralarsa hep funda,
 Defne, böğürtlen...
 Yılan geçmez bir yaban,"
 Diyor, bastonunu kaldırıyor
 Bir karış, yerden;
 "Arkı şöyle açmıştık.
 Su çekilince
 Uğrayamadık yanına.
 Bir koca kokuydu ölüsü
 Bataklığın.
 Bir kış geçti üzerinden.
 Sonra boğuşmaya başladık
 Dağla."
 Yel bir gazete yaprağını
 Getirip doluyor bastonuna:
 Sendeliyor;
 "Tütünü bir şeye benzemedi.
 Ama karpuzu...
 Kim ne verir ki
 Karpuz?
 Çeltiğe çevirdik biz de.
 Bunlar ondan işte;
 Yeniden elimizle başlattığımız
 Bataklıktan."
 Asfalt, beton, alüminyum doğrama,
 Cam, toz;
 Bir tırnaklık gökyüzü,
 Blokların arasında;
 Bir iki kesik deniz çizgisi.

BEKLENTİLER

Nereye kadar giderim
 Durduğum yerde
 Hep o soru var
 Sevişmemde
 Yediğim yemekte
 Bir mektubun altına
 Attığım imzada

Yıllar önce yaşanacak olandı
 Bugüne ertelenen
 Bugünden yarına
 Ertelemeye devam ettiğim

Çatışmalar yaşamın kısa tanımı
 Oysa
 Durgunluk gelir
 Fırtınadan önce.

BOŞANMA

"Kitaplıktaki boşluklar
 Üstü kâğıtsız
 Deftersiz masa
 Gardropta sallanan askılar...
 Dolmuş taşmıştır
 Diye uzandığım
 Kültablalarında
 Ne yarı yanmış kibrit çöpleri
 Ne küle kömüre karışmış
 Tütün artıkları...

Kiralık bir evi
 Geziyor gibiyim
 Odalara girip çıktıkça...

Gelsen gene
 Son günlerde artan

İnatçı sessizliğine
Kanyağını doldursan,
Dikkatle seçsen
Piponu...

Anlasana,
Kabuk da acı çeker
Yavru delerken boş
Yumurtasını..."

KÖK ÇİZİMİ

Bilinen nedir
Bir kart açın bakın
Hangi im hangi
Göksel kımıltı dağılıyor
Bakıcı da bakılan da
Sessiz
Çünkü söz bozar
Ezgisini evrenin

Ancak güneşi kızgın
Toprağı kül
Kum yerlerde geçer hükmümüz
Ve tuz
Deriyi ısıtır gözü kamaştırır
Görölmeyende görünür
Görünende ötesi
Gecesi ayaz

Tenini ver
Gövdenle yaz
Gövdenle kazı adını
Ölümsüzlük olur
Her ölümlüde
Ufalıp giden kayalarda
Kalıcı koyduğum arzu
Bir böceğin yüzyıllık uykusu

Maviyle belirleyin
 Altını ve üstünü önce
 Beyazla ısıldatın
 Silme kara
 Örtsün üstünü
 Derin yıldızsız kara
 Mutlak bir dinginliktir
 Her oluşumun öncesi

VURGUN

Derin bir "Ah!" çekiyor
 Davranıyor tabakasına
 Kültablasında üç nefes çekip
 Bıraktığıyla tazeliyor sigarasını
 "Denizi görmek değil
 Duymak,"
 Diyor,
 "Dalgaları çok dinledim
 Kıyılarda,
 Rıhtımlarda,
 Bordada;
 Şimdi uzağımda ya;
 Karşımda..."
 Yüklenip elleriyle
 Dış gıcirtısına benzer
 Sesler çıkartırarak peykeden
 Kımıldatıyor gövdesini,
 "Ses yok onda;
 Ben de buradayım işte."

Kıpırdamadan duruyor
 Köpükler
 Dalga çatlağında.
 Ve sonsuz bir yağmur hışırtısı
 Çamlarda.

ALİŞILMIŞ İMGELERİN ALİŞILMADIK DUYARLIĞI

Bu da göç bu da
Kuşlar çığlık çığlığa
Bulutların üstünde
Yağmurun baskını
Yeni ayın değerken
Uçları denize akşam
Geceye döner dönmez

Gece
Yeniyetme bir mevsim
Kokuyor her tarafta

İlkyaz
Ağır ağır yaslanıyor
Yaza

ZAMANA BAKMAYAN

Bu uçurum
İçi zeytin ağaçları zakkumlar
Mersinler harnuplarla
Tıkabasa bu çukur
Mermer tınısı veriyor keçilerle
Birlikte seke seke inerken dibine
Bir eski tiyatrodan mıyım
Yoksa az ötemizde
Parlayıp sönen denize
Batmış bir kentin
Mermer ocağında mı
Kim çizebilir haritasını
Bu kıyının kim
Sayabilir bir solukta isimlerini
En eski destan dün söylendi daha.

GİZLİ GELEN

Sen gemici misin
 Güneyden getiren
 Kıyımıza bu kokuyu
 Bu yemişe alıştırın
 Ağzımızı
 Hani teknen
 Hani yelkenin
 Küreğin
 Bu yumuşaklık ellerindeki
 Bu ayaklarının
 Yumuşaklığı
 Bir yalan var bunlarda
 Gemici değilsin sen
 Ta kendisisin denizin.

BAKIŞ

Bir gelmiş bir geçmiş
 Uykumun arasmda
 Fırtına
 Pencerenin önünde ıtırlar ezik
 Yerde dalcıklar
 Sapsarı dibi cevizin
 İskele yok yerinde
 Gene de
 İsketeler bitleniyor tozun içinde
 Toprak çatlak
 Kavruk dağlar bulutsuz göğe

BİR SEVGİNİN TUTKUUYLA DİRENMESİ

Hep aynı düş
Denizin yaşadığı..
Şu yarın üstündeki çam!
Her kış kendisine biraz
Yaklaşıp;
Her yaz biraz
Uzaklaşan...

Granit

De düş görüyor mu?
Ondan mı dirençli böyle?
Kök ve çatlak olarak
Sımsıkı çamla,
İç içe.

SEVGİ EĞİTİMİ

"Ne insan her şeyini
Terk etmeyi göze alacak
Bir sevgili bulabiliyor," diyor
Gülerek,
" Ne de artık trenler var,
Altına kendini atacak...
Belki trenler olmadığı için
Sevgili de bulamıyor insan..."
Dinliyorum telefonda
Arkada bir sürü başka
Ses içinde
Belli belirsiz kendisi olan
Sesi...
"Mektup yazmayıp
Telefon ettiği için olacak,"
Diyorum ben de,
"Kimse gerçekten âşık olup
Olmadığını da bilmiyor
Belki de..."

KURUNTULAR

Doğurganlık
 Bir görev bilinir
 Aşınan sevgilerde
 Sararan
 Kış
 Yalnızlık sözleri
 Törpüleyince sivrilikleri
 Ağarır geceler bile dinince
 Kar
 (Üşüyorum düşününce
 İstasyonları
 Şubatta yalazlayan şimşegi)
 Caddeler daralıyor
 Sen geçerken
 Aklımdan

SEYRAN

Neler devşirmedim
 O hercai güzden
 Bol şimşekli gökgürültülü
 Sağnakların ardından
 Gökkuşağı ayçalı sabahlar mı
 Başlamadı
 Uzak sevişmeler mi düşlemedim
 Yanımda uyuyan bir kadından
 Umarsız boz sürgün
 Diye mi adlandırmadım kendimi
 Yeni bir yaşam coşkusunun
 Hışmına uğramışken
 Bir başka Eylülde şimdi
 Diken diken bir mevsim
 Sürüklenmekte

KARŞILAMA

Ne çok deniz kabuğu,
Sıcak, güneş
Geçmeye başladı şiirlerinde;
Ne çok güney?
Söyle, bir türlü
Isınamadığını mı
Anlatmak istiyorsun?
Hani yağmurların,
Poyrazın,
Kapalı göklerin?
Nerede
Bir hafta yağışsız geçse,
"Kuraklık başladı,"
Demelerin?
Hiç olmazsa,
"Çok güneş çok ağı üretir;
Çürümedir,"
Diye yaz,
İlle de yazacaksan
Yazı.

SABAHIN KANITLARI

Açıyorum kapıları
Bahçe
Çiy dolanıyor paçalarım
Bileğime sürünüyor ıslaklığı
Yaz sabahlarının
Sessizliği bu
Sayıya gelmez kuş
Yaprak
Zarını patlatışı
Tomurcuğun

Uzakta bir gökgürültüsü
Pırıl pırıl gökte
Binlerce tekerlek ve
Tükenmez eziciliği

SAKIN

Kedi gözü değil bu
Her dönemeçte
Çitin aralığından
Çakan
Karanlığın gizlediği
Düşüyor peşimize
Başımızı bir yana çevirsek
Öbür yandan gözetliyor
Dönüp baktığımızda
Gölgesinin lekesini görüyoruz
Gölgelerin içinde

ALİŖTİĐİ

Gecedен işâretler koyuyor
 Yastığının altına
 Sabah esintili ve berrak başlıyor
 Bir durgunlukla dolaşıp
 Bir sessizlikle
 Çöküyor günlüğünün başına
 Kendisi için gizli
 Başkalarına bildik
 Notlar dolduruyor sayfalarına
 Sonra yeniden gece ve
 Yeniden derin bir uykuyla
 Örölmüş uykusuzluk

LODOS

Serindir karanlık
 Kapatın ışıkları
 Daha su verin
 Saksılara
 Yaprakları silin
 Islak bezlerle sirkeli
 Pamuklarla serinletin
 Günün ateşi sürüyor
 Süröklüyor
 Yaz sanrısını
 Karnımızda ter yolları
 Ağzımızda eksilmez
 Su içme doymazlığı

ÇARKIFELEK

Bembeyaz
Kalıyor bu söz
Kendini tamamlayan bir
Başka sözü bekleyerek

- Bembeyaz bir ay
Bembeyaz bir gecede
- Bembeyaz bir yel
Bembeyaz Temmuzlarda
- Bembeyaz bir düş
Bembeyaz bir çıplaklıkta

Çoğalt ve kat
Bu ağarmaya
Yalınlığı
Sessizliği kokusuzluğu
Dokununca tenimizi uyarmayan şeyleri

Her şey bembeyaz
Silik bir bellek olarak

KAYIP BİR TARİH

Ne zaman çocukluğumu düşünsem
Bir incir ağacının gölgesi düşer
Üzerine kör bir kuyunun;

Başında,
İnilir çıkılmaz bir
Karanlık...

Ve yazlar tarihlerini
Dizler üzerine yazar;
Kışlar karabaşanlara.

Zaman emekleyerek geçer
Devedikenleri, ısırganlar,
Çobanpüskülü çalılarından.

Çoğulluğa dolar yalnızlık
Geceleri.
Ev hastalıklı sığmak,

Okul hırçın
Boyun eğmedir:
Ağır lâle, bukağı...
Günlük tutmaya başlayınca
Biter çocukluğum da.

BİR GÜZ

Bu ayrışık ışık, renk;
 Bu savruk serçelerle
 Yel sürüyor beni
 Yolculuklara.
 Bir gurbet simgesi taşıyor
 Güz.

TERS DÖNEM

Üç gün kesintisiz yağmurla
 Yeniden kızgınlığını toparlayınca
 Güneş
 Bahçeye inersin
 Asmaya
 Salkımların kararmasına
 Narların ayvaların
 Ele gelip gelmediğine

Ama bu yağmur tam on altı gündür
 Dursuz duraksız yağıyor işte
 Hiç gerek yok artık
 Bahçeye inmeye
 Çocuk değilsin ya
 Daldan kabuktan kayık yapıp
 Yüzdürecek değilsin ya

BİR İLK YAZ DÜZENLEMESİ

Duman basar gibi bacadan
 Basıyor sis
 Salınıyor ağaçların arasında
 Saydam bir maviye
 Işınlıyor yaprakları

Damağında kavruk bir
 Zerdali çekirdeği tadı

SAPLANTI

Bu kıyı
Nasıl da dağılıyor
Nasıl çözülüyor bazalt

Böyledir
Güneş yağmur yel
Derken bir otun kökü bile
Deler dağın böğrünü
Sürer indirir ne varsa
Denize

KARŞILAMA

Kulak kesilir gök
Güz gelince
Yağmurlar sabahla bırakır
Yerini saydam sise
Akşamla alır
Tınlamalar çınlamalar arasında
Kurbağalar cırcırböcekleri
Susar
Göçmen kuşlar yankılanır

Bizim de hasatımızdır güz
Devşirelim
Renklerimizi kokularımızı seslerimizi
Kış bozuyla buzuyla
Kaplamadan bizi

IŞIK VE AYNA

Sarı bir güneş ışığı
 Masaya düşünce
 Durup bakıyor bir süre
 Oturduğu yerden kalkıyor
 Gidip aynayı alıyor musluğun
 Üzerinden
 Çekiyor sürahiyi
 Güneş ışığına yaslıyor
 Aynayı
 Bakıyor
 Yirmi yıl öncesi
 Gözleri

UZAK BİR ZAMANIN BUGÜNÜ

Gökyüzü boz bugün de
 Bembeyaz bahçe
 Kalkıp bir kez daha yokluyorum
 Nemli bir rüzgâr geziniyor
 Boynumda

Kar bitti demiştik
 Bir hafta önce
 Bu uçuşan beyazlık

Elma kokmayacak
 Bir güz daha

BARMEN

Ne çok söz var
 Dönüp duran çevremde
 Duran, durağan ve
 Varsa... Bütün bir bulutun
 Kesişen kenar çevresi
 Bir yağmur şavkması
 Karanlıkta...
 Susuyorlar artık
 Kendileri ne kadar
 Anlatsalar kendilerini
 Acı

ADLİ BİR HATA

Kaç kez vurulmuştu;
 Yanılamazdı:
 Öldürmektir Aşk.
 Onun için elini
 Tabancasına attığında
 Bilmiyordu böyle biteceğini
 Bu vukuatın:
 Hâlâ yüreğini yokluyor
 Duruşmasında.

DOĞAL TARİH

Dört im:
 Yel: Yelin eğdiği bir yaprağın
 üzerinde durmuş
 Su: Bir çiy tanesini emiyor
 bir yusufçuk
 Ateş: Binbir kıvılcım
 güneş kanatlarında
 Toprak: Yer ağır ağır tütüyor
 sabahta.

GÖRÜNÜM

Bu çılgın geometrisi
 Bir çocuğun rastgele dizip
 Dağıttığı
 Eski püskü küplerin
 Yığını üst üste
 Üst üste binmiş karanlık
 Üzerlerine sıvaşmış ışık
 Damlalarıyla
 Geceyi bile ağırlaştıran
 Kent

KIRLENT

Kokularıyla Mayıs
 Ve sesleriyle öğle sonraları
 Akşamlar... Akşam:
 Ketenler ve baharlar
 Sıcak ve soğuk
 Yağmurlu bir ışık
 Grinin aydınlığı
 Kırılma göğsünde

BİR KENT VE KENDİSİ

Denize bakarken bile
 Deniz düşlemek
 İşte bu yaptığı çoktandır
 Ve kendini bir kentte tasarlıyor
 Sokaklarında tramvaylar dolaşan
 Kesme sarı taş binalarda
 Kararmış demir balkonlar
 Güvercin sesi güvercin
 Ters camlarda
 Ama düş bunlar
 Ne karşısında ne
 Yok

BİR ALBÜMDE DÖRT MEVSİM

(1991 Yunus Nadi Şiir Ödülü)

–1991, Korsan Yayın–

güz resimleri

I.

Tütün tarlaları arasında
dolanıyor
çul bir gül alnında
ağzında
bir yersarmaşığı
pembe
esrik
yeni esmeye başlayan lodosla

II.

Sırtında hevenk
kuşağında parmağı ağzında
bir çocuk
perçemi solmuş güneşlerde
sisin içinde
bir büyüyüp bir
küçülüyor
artlarında bir köpek
korkusunu aşıyor
düşük kulakları

III.

Önce poyraz
kırdı döktü ne varsa
sonra yağmur
indirdi aşağılara
dalga çatlağında
bir çınar
dal dal kökleri
ak
baldırları gibi
eteğini beline dolamış
deniz köpüğünden doğuyor
gövdesi

IV.

Gülkurusu
çerçeveleyiyor
gelincik balığının
saydam beneklerini
mezgitin bozunu
kara palamut
mavi uskumru

Renkler kayıp gidiyor
tablalardan bulutlara

Düşmeden
elimizden
altın rengi
gök

V.

Denize giren at
 çılgın soluğuyla
 dövüyor havayı
 suya dönüşüyor
 yelesi ve kuyruğu

Neyi hatırlatıyor
 kıyıya çıkışı

Bir cambaz
 ipten inen

Silkindikçe

VI.

Ufak tefeklerini sergiliyor
 bahçe
 uzanılmamış mürdüm
 karayele direnen
 dut
 kuruyan incir

Yaprakların renginde bir
 gündüz dağılıyor

Kayan yıldızların
 izine karışıyor
 gece
 aceleci izleri
 salyangozların

Yağmura dönecekse
 çisenti
 bildircin sökününde
 gecikmeyecek ölüm
 kışa da

VII.

Bekleyen bir sarnıç
 cınlıyor
 serçelerin ayak sesleriyle
 dibine dökülen
 badem kabuklarında

Bir çakıntı
 güneşe karşı duvar

Su tutmaz
 en uzun baharlar
 sağır
 sessizlik düşlerine

VIII.

Yılın acı dalcıkları
 dökülüyor yüzümüze
 gecenin böğürtlenleri
 damağımızı kamaştırıyor

Açık deniz ulaşılmayacak
 düşlerimizde bile
 hiç zaman tanımlanmayacak
 hiçbir zaman

Hüzün öylesine dilsiz
 bir çocuk ki
 alfabesini yitirmiş
 bir türlü öğrenemiyor
 kimin aldığını kimin
 nereye koyduğunu

Dudakların kapanıyor
 gözlerime

IX.

Çarpıntılar
ürpertiler

Geçiş

Yağmur dindi
kesildi yel

Derenin çağılısına
ağan
martı sürüsü

X.

İki karanlık

Gece ve
günü ağardıkça kavrayan
boran

Yağmur
saydamlaştırıyor havayı
serin zarına sarıyor

Güneşin altında
bakır bir gökyüzü

XI

Anlatıyor zeytinlikleri
ağustosböceklerini
atlılar geçiyor
taş duvarın üzerinden
susmuyor
denizin çukuruna sızıyor
inceden izi narın

Gece
uykunun ışığında
çağırıyor
dönüp duran yüzgeç

XII.

Gümüş
ve
kurşun

Güneş işaretler
yapıyor dallarda
yapraklarda

Su gökyüzü
gökyüzü
su

kış resimleri

I.

Bulutlar

Açılan
örtülen
açılan

Renk değişir
kendine kapanır
mavi

Pastırma yazı geçince
her yer
akşam

II.

Kış kanatları
sessizce
kavuşuyor

Kayan bir yaprak

Kara
kalan
iç içe gölgeler

Kuş
çalı

III.

Gülkurusu
kimyon
limonküfü

Akşam

Sığırcıklar bırakıyor
kargalara
gökyüzünü

İnsansız
kış

IV.

Çıplak gün
kimsesiz dokunuş
buz çiçekleri

Çelik
ateş rengi
gökyüzünde

Dudağı yarıyor
soğuk

V.

Donmuş havuzda durgun
bir kırmızı

Balıklar
ev içinde

Yaprak
ilkyazı beklemede

VI.

İşte bunlar
kendince eğlenen
kış üstüne

Kuş tutmak üstüne
kalbur ökse ağ

Ceviziçiyle gelen
ölüm

Çakırdır dikenler
mısır ve
kar dinince gökyüzü

VII.

Karartılar
kar üstünde

Av mı avcı mı
gidip gelenler

Bir dal
bir kırık ağaç
eğilmiş
tuzak mı kuruyor

Göğün berraklığı
göz alıyor
kar topluyor
hava

VIII.

Yanıyor ateş
su kaynıyor
tan rengi ten
gül yaprağı dokunuş

Sığ kış

Başak ısıltısı
gün boyu pencerelerde

Aşk sığmıyor

IX.

Pancur aç
güneş pervazlarda
geziniyor

Büyüyen gün

Saydam zarı içinde kışın
tomurcuklar
gizli

X.

Sığırcıklar konup kalktıkça
azalıyor
yemişleri defnenin

Sabah

Kalbur kuruyorum
bir kızkuşuna
fırınla
kuyu arasında

Nergis
bastırıyor
ekmeğin kokusunu

XI.

Kendi tanımına uymuyor
mevsim
güneş gözkapaklarımı yakıyor
asmanın kesik ucunda
bağ bıçağı ıpıslak
özsü içinde elim

Şubat
lodosla erken
bir ilkyaz
ürküyor
akşamdan

Bir dağ usul usul
yükseliyor denizin üstünde

XII.

Gündönümüne hazırlanır
gün

Geçişler hep
acıdır
sancılıdır
doğan

Göz gözü görmez
çiçek
ve tipi

Takvim
ayırır martta
baharla
kışı

İnce kesitindeyiz
doğanın

ilkyaz resimleri

I.

Nazlı ilkyaz
gelse mi gelmese mi

Kar yağıyor
gündönümünde

Bademler
erikler çiçekte

Kendi kendisini
şaşırtıyor doğa

II.

Dünya kuşanır
bir bulut bir
bulutta bulur
tomurcuğunu

Şimdi mart
yerinde tam
yerinde açıyor
nergisler

Senin adını
söyleyince
yeşil
bekliyor hasadını

III.

Örtülüyor gün
giysilerimizden çıkıyoruz

Sessiz yıldırımlar gezinmeye başlıyor
gök eteklerinde
kararma

Gövdemiz dokundukça birbirine
ince bir ter
kayganlaştırıyor
tenimizi

Ayrışmaya başlıyor gözlerinin yeşili
sarı mor elektrikler gezinen
dipsiz mavi

Ağırlaştıkça havanın nemi
çatırtılarla birleşiyor dudaklarımız

Şehir yok

İlkyazı yaratıyoruz

IV.

Yağışsız da yaşansa
yeşili denetimine alıyor
bahar
kendine benzetiyor
kenti

Soluk soluğasın
bir fırtına
dokunduğum yerde

İlkyaz bizde
sultanlığını sürmekte

V.

Kısadır
kuşatma altındadır
kışa ve yaza
savunur

Yağsa sürer kış
güneşlerle
yaz gelmiştir

Canım ilkyaz
ürkütüyorsun beni
ancak aşk anlayabilir
seni

VI.

Tam üç ay bekledi
böyle sessiz böyle
durgun
aldırmaz böyle
ne martılar ne
serçeler

Bekledi

İşte
değdi beklediğine
bir eflatun ki
erguvan
durmuş bakıyor
kedi bile

VII.

Buruk şarabını yudumluyor
serin şarabını
solgun gecenin

Yorgun yüreğimiz üstüne
gecikmiş bahar yağmurları
düşüyor
sesler

Ne direncini azaltabilir
yalın gerçeğin
ne

Her şey gelgit

Her şey lodos artığı
yaşadığım

Yaşadım gecesini
nisanın

VIII.

Çığlıktır
sabah sessizliğine
uyarış

Gidecek

İniyor şimdi

Sevişti

Doyunuk

İçti çiyini
nisanın

IX.

Bahçe derinleşiyor
daralıyor
gök üstünde

Ağaçlar

Karanlık gecede
koyu yeşil
karadır

Bütün kokuları
koyultuyor
ilkyaz ilerledikçe

X.

Kırlangıç çığlıkları
doldurur akşamı

Kollarının
durgun beyazı
pembeleşir
bir pazar yürüyüşü
sonrası

Yağmurlar
sağnak diye adlandırılır

İlkyaz
soluğu çiçekler savuran
bir güzelliştir
gülümseyişinde

XI.

Dalgın sabah

Yarısı yeşil yüzünde
yarısı pembe
güneş

Pencerede asma
saydam

Bir tabak çilek
elinde

XII.

Yağmur güneş yağmur
güneş
mayıs

Gün gün yaşıyor
çiçekle yaprağın
yarışı

Katılmış coşkusuna
doğurganlığın
silme sürgün
çiti
bunca yılın

yaz resimleri

I.

Yaz başlarken
sıkışıyor
haziran
gecikmiş bir kışa

Dargın bir gökyüzü
art arda indiriyor
sağnaklarını
buğulanan camlara

Burnun kızarmış geliyorsun
sabahları gene yanakların soğuk
dudakların kuru

Farkında mısın
hızla açılıyor
bu yıl erken takındığın
güneş yanığı

II.

Bir telaş

Çıkart haritalarını
çıkart

Çık giysilerinden
yiteyim

Engin çatalağız

Sonsuz haliç

Dipsiz cendere

Ben çok gezdim
tanıdık
atlasıma kazılı her coğrafya
yitiyorum
aşkında

III.

Yaz gece başlıyor

Kokularla
kurbağa sesleriyle
uzakta yankılanan şimşeklerle

Bir serinlik duvarlar
artan bir sıcak
yırtilan kâğıt sesiyle
inen yağmur

IV.

Yanıyor gölgesi
zeytinin

Denizde buğu
kayalarda kızıışan
yel
çatırıyor

Öğle uykusundasın
serin memelerin
serin karnın
baldırların

Yaz

Gövdenin baharındayım

V.

Bir azize yüzü
geceliğinin altında
gövden

Pencereden vuran ay
dolanyor yıldırım mavisıyla
fanusun

Uyumsuz gece

Yaza adanmış
böyle görmem seni

Sıcakla açıyor
sevişmenin çiçekleri

VI.

Yolun kenarında
devedikenleri çiçekte

Mor kan kırmızı
ve gümüş

Toz basmış dutun yapraklarına

Başak bekliyor

Hasat
kokusu

Kaşınan göz kapakları

Upuzun bir uykusuzluktur
kısa gece

VII.

Sarı başak

Yaz yağmurlarla
olgunlaşıyor

Serinliklerle kızarıyor
frenküzümleri

Nar döküyor çiçeğini

Göğsüne düşüyor gölgeleri
mercan küpelerin

VIII.

Sular çekiliyor

Yaz
ağırlığını koymuş temmuza
bastırıyor

Bir ışık çemberi içinde
her yer

Köreltiyor öğle

Sen bluzunu çıkartınca
gündoğumunda kandil
her şey

IX.

Yolculuk

Kesiliyor yaz
aksıyor
söz uzayınca anısı dokunuşun

Kuzey

Sıcaklık bitiyor
uzakken öpüşün

Beyaz gece

Senin ışıltın
aradığım
senin
sarışın hasadın

X.

Bahçe güneş çiçekte
manolya
bekliyor gecenin gelmesini

Beklediğim sen
ağaran ay

Yaz imgeleri
sana adadığım
sarı

XI.

Bu upuzun günler
kısala kısala tüketiyor
yazı

İzler belirgin
ceviz sıyrılıyor
yeşilinden
kumsalm içlerinde
meduzalar

Yaz olgunlaştıkça
hızlanır kozası
yeni bir mevsimin
bir yağmur ayırır
ağustos
gizli güzden

XII.

Sağır ve dilsizdir
yaz
gövdesiyle anlatır

Sesiyle rengi
çözümlendiğinde
solgundur
kimliği

Benimse bir mırıltıyla
bir köşeden katılır
yaza resmim

Sevdiğim nazlı
sevdiğim sarı başak

İKAROS'UN UÇUŞU

Bir Oda Operası İçin Libretto

-1993, Yapı Kredi Yayınları-

Babamın anısına

Kahvedeki Adamlar Korosu

Biz biliriz.

Oturur, yere bakarız,
bastonumuzu sürte sürte,
geçmiş çizeriz kumlara;
geleceği görürüz...

Gördük onları da.

Sabah yeliyle kıpır kıpır
tüyler, telekler...

Atladılar yalıyardan denize.

İşıl işıl balmumu kanatlar
aldı onları taşıdı yükseğe.

Biri gençti ya, toydu biri daha.

Biliyoruz. Gördük.

Kalkmamıştık uykumuzdan oysa.

Adalı Kadınlar Korosu

Güneş, ah güneş...

Sana çarpa çarpa kurur çamaşırlarımız,
portakal ağacıyla nar ağacı arasında.

Zeytin senden alır tadını
o acılı gövdeye.

Güneş. Seni bilir alınlarımız.

Seni bilir, kara giysilerimizin
karasına döndürdüğün bileklerimiz.

Nasıl da kanatlandılar.

Ak kanatla kara kanat
döne döne nasıl süzüldü,

sabahın alına bürünüp,
camgöbeği çanağın tepesine.

Senin yanında ölü kemikleri gibi
donuk donuk duran ayın aşılar üzerini.

İzlerken, izlerken nasıl kamaştı gözlerimiz.

Nasıl aldı gözümüzü çakışın.

Körelttin bizi.

Görmedik.

Gözlerimizi içlerimize indirdik.

Daedalos

Görmedim. Biliyorum.
Eminim.

Kahvedeki Adamlar Korosu

İzlemedi babasını.
Dinlemedi sözünü.

Daedalos

Çıkma dedim yükseğe,
beni izle.
İndim baktım, gelmiyordu
ardım sıra.
Eminim. Biliyorum.
Görmedim.

Kahvedeki Adamlar Korosu

Gözse, göz...
Sözse, söz...
Destek veririz babaya.

Düştü.

Adını verin düştüğü suya.
Ulaşamadı bir adadan, bir başka adaya.
Böyle bilin.
Biliyoruz.
Görmedik.
Eminiz.

Adalı Kadınlar Korosu

Güneş... Biz seni biliriz.
Bizler böyle öğütler vermeyiz.
Güneşe ulaşamayacak kanatla,
biz oğul göndermeyiz.

Kahvedeki Adamlar Korosu

Dinlememiş babasını.
İzlememiş babasını.

Küçük Köle Kız

DİNLE..yin.

Sesim. Havuzun nilüferlerine
çarpıp da onları eğmeden geçen
akşam rüzgârı. Sesim.

Kendimi ancak, kendime dinletebilirim.
Gördüm.

Daedalos

Görmedim.

Küçük Köle Kız

Biliyorum.

Daedalos

Biliyorum.

Küçük Köle Kız

Eminim.

Daedalos

Eminim.

Küçük Köle Kız

Hayır!

Biliyorum. Eminim. Gördüm.
Ben tuttum balmumu çanağını.
Tek tek ben verdim
turnaların göğsünden seçilmiş
o nazlı tüyleri ona, tek tek.

Daedalos

İzle dedim beni.

Bilirim ben.

Labirenti ben kurdum çevresine
Minotaurus'un.

Ben çıktım kendi kurduğum labirentten.
İnsan, kendi çıkmazından çıkabilir.
Kimse çıkamaz baba sözünden.

Küçük Köle Kız

Uçlarından ben tuttum kanatların,
geçirdi o diri omuzlarına.
Gençti omuzları.
Halat halat değildi,
Daedalos ustanınki gibi.
İncecik bir ter vardı gövdesinde.
Hâlâ sıcaklığı süren balmumundan mı,
içinden fışkıran ateşinden mi,
yerinde duramayan kanının?
Daha yalıyara gelmeden,
şöyle bir açtı iki yana kanatlarını,
döndü baktı.

Yürüdüm yanı sıra. Bırakamadan
kanatların uçlarını.
Bir gülümseme yayıldı yüzünde.
Al al oldu o anda, açılan
nar çiçekleri gibi, güzel yüzü.

Daedalos

Söyledim. Tuttum elinden. Gösterdim.

Kahvedeki Adamlar Korosu

Dinlemezler.
İzlemezler.

Küçük Köle Kız

Ne dönüp baktı, ne tuttu bir söz etti.
Eğdi başını işine, kartal tüyüyle
döşedi kanatlarını,
yürüdü gitti yalıyarin başına,
saldı kendini boşluğa.
Daedalos Usta.

Kahvedeki Adamlar Korosu

İzlemiyorlar.
Dinlemiyorlar.

Küçük Köle Kız

Sonra açtı kanatlarını
canım İkaros. Efendim İkaros.
Hiç çırpmadı kanatlarını.
Yalıyardan aşağı da bırakmadı kendini.
Doldu turna tüyleri arasına
sessiz soluğu sabah yelinin,
kaldırdı onu yükseğe.

Kahvedeki Adamlar Korosu

İzlememiş babasını.
Dinlememiş sözünü.

Küçük Köle Kız

Sunak çanağında yanan
gül yapraklarının dumanı gibi
döne döne yükseldi mavi boşluğa.
Başladı süzölmeye, uzakta
ışlıklarla balkıyan denizin ardında
adı var, izi yok adaya.
Daedalos Usta,
ağır ağır çırpıyordu ağır kanatlarını,
ayakları ha değdi ha degecek suya.
Yukarıda İkaros,
bir göğüs boyu önde...

Adalı Kadınlar Korosu

Güneş, tanırız seni.
Biliriz seni. Sen,
babası ecemizin.
Sen, uyar mısın sözüne
kocasına yaranmak isteyen kadının?

Küçük Köle Kız

İkaros, efendim benim.
Gördüm yükselişini yukarılara,
geçti gitti Daedalos Usta'yı,
bulutlara karışıp da,
al al olmuşken ak tüyleri

şarap rengi denizin yansımasıyla,
 döndü sırtını da Daedalos Usta'ya.
 Böylece uzaklaştı gözden.
 Ayrılmaz oldu bulutlardan
 neden sonra.
 Turnalâr, kuğular, leylekler
 göçüyordu altında.

Kahvedeki Adamlar Korosu

Gördük.
 Eridi mum kanatları,
 dağıldı tüyler, telekler.
 Vurulmuş bir kuş gibi,
 döne savrula,
 düştü İkaros denize;
 gövdesi vurmadı karaya bile,
 yem oldu yüzgeçliler halkına.
 Böyledir.
 Biliriz.
 Gördük elbette.

Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız

İspinozlar... İsketeler...
 Sarıasma.
 Azatlık kuşlar...

Hezarfen Çelebi

Ben kendimi bıraktığımda boşluğa,
 kimse gelmedi ardım sıra.
 Canım mavisikle ısıltı ısıldı Boğaz karşımda.
 Ve az ötemdeydi, ağır kanatlarıma
 dolarken hava, puslar arasında Çamlıca.
 Altımda çığlık çığlığa İstanbul ahalisi.
 Ve nereden bilirdim ki, padişah sus pusluğu ile
 Efendimiz oturup izlemekte penceresinden fakiri.
 İpsiz bir uçurtma gibiydim,
 yükselttikçe yükseltiyordu kanatlarım,
 küçülüyordu altımda dünya ve saray...
 Turnalar geçiyordu yanı başımdan,

gördüm mü görmedim mi aralarında
süzülüp gitmekte benim gibi bir başkası da,
turna kanatlarıyla...

Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız

Azat kuşları...

Bunlar, azat kuşları...

Hezarfen Çelebi

Hep uçmak yaşadım.

İnmemek ne çare!

Kırıldı kanatlarım padişah buyruğuyla...

İkaros uçmakta!

İkaros uçmakta!

Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız

Bağ arasında... Dal arasında...

Taşlar arasında, gülün güle karıştığı;
taşların baş başa yattığı

mezarlar arasında;

gelirler, geçerler mevsim ile...

Serçeler her zaman yerlerinde,

güvercinler avluda,

kumrular çatı aralarında...

Gelirler, geçerler, inerler, göçerler...

Onların özgürlüğü,

bize de özgürlük bahşeder.

Azat kuşları... Azat kuşları...

İskete... İspinoz... Saka...

Sariasma...

Azat kuşları... Azat kuşları...

Kahvedeki Adamlar Korosu

Kuştur, uçar; balıktır, yüzer.

İnsandır: Ayrılmaz topraktan.

Biz ayrılmayız buradan.

Bakışlarımızı bile ayırmayız topraktan.

Ne azaplar gelir uçarsan.

Ne azaplar...
 Kanadı kırılır,
 soyu tükenir...
 Daedalos Usta bile uçup da erişince
 menzile,
 ne oğul bıraktı ardında, ölüp gidince,
 ne feni kaldı geriye.
 Bir labirent, bir kanat...
 İkaros düştü denize,
 Daedalos hâlâ labirentinde.

Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız
 Ben tutarım... Siz salın...
 Azat!
 Buzat!
 Azat!
 Buzat!

Kahvedeki Adamlar Korosu
 Biz biliriz.
 Başka kimler bilirler?
 Kimler görmeden, ne söyleyebilirler?

Borges
 Gören gözün görmediği,
 görünür gönül gözünde.
 Şahidiyim:
 Attar'la birlikteydim, kuşlar meclisinde.
 Daha nice kuş vardı,
 sakladım kitabımdan bile.
 Bütün kuşlar inmişti yere,
 tünemişti ebabiller
 ki uçarak yer içerler,
 uçarak sevişirler...
 Gün doğar gün batar
 inmezler yere,
 uçarlar, uyurken bile.
 Cümle uçan Attar'ın meclisindeyken,
 biri vardı, uçuyordu:

Gövdesi zeytin esmeri,
yalımlarından geçmiş de güneşin;
kanatları bembeyaz:
Göğüs tüylerinden döşenmiş turnaların.
Dönüp durmaktaydı,
dünyanın başı üzerinde.
Dönüp durmakta!
Dönüp duruyor!
Dönüyor!
Ve ben labirentlerden
kurdum öykümü...
Düşlerimdeki kaplanları hapsettım oraya...
Biliyorum!
Gördüm!
İkaros uçmakta!

Daedalos

İkaros düştü denize, eriyince
mumdan kanatlarım...
Artık susamam!
Benim kanatlarımdı onlar,
ben yitirdim güneşle savaşı.
Ben yitirdim kanatlarımı...
Ustalığımı bıraktım, konduğum kıyıda.
Yetişmez adıma hiçbir söylence.
Biter, tükenirim, kanatlarımdan soyununca.

Küçük Köle Kız

Yaşarım çılgılımla.
Bir sussam ya...
Söylerim.
Söyledikçe yaşar sevdiğim:
İkaros uçmakta!
İkaros uçmakta!

Adalı Kadınlar Korosu

Biz seninle kavrulup,
seninle serpiliriz ya;
sana inanır,

sana güvenirim ya...
 Senin nasıl yok ettiğini de biliriz.
 Nasıl lime lime olduğunu,
 ateşli parmaklarının altında,
 en sık dokulu kumaşların bile.
 Düşmediyse de uçtuğunda,
 delik deşik yatmaktadır
 şimdi bedeni ya dağ başında
 ya kaya yarığında...
 Bir kumsalda... Bir dal üstünde...
 Çalı dibinde...
 Birlikte dolaştıklarıyla birlikte.

Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız
 Kuş tutarım, kuş satarım...
 Azap alırım, azat satarım...
 Bilirim dillerini:
 Karga, kara haberdir.
 Kızkuşu, sefa haberdir.
 Martıların çığlığı
 ya fırtına der ya bir ölüyü haberler...
 Turnalar sessizce geçerler gökten...
 Onların sessizliğiyle,
 haber alırım. Haykırım.

Küçük Köle Kız ve Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız
 İkaros uçmakta.
 İkaros uçmakta.

Kahvedeki Adamlar Korosu
 Bir söz çıkmış,
 bir şayia...
 Derler ki İkaros uçmakta.
 Bu böyle nasıl olmakta?
 Farz edelim, dinlemese de babasını,
 izlemese de babasını,
 İkaros yaşamakta.
 Kuş sözüyle, kuş iziyle,
 kim değiştirebilir bildiğini?

Ya inanırız ya inanmayız,
görsek de görmesek de!
Hani İkaros, nerede?

İkaros

Kanatlarım...

Ak turna kanatlarım...

Siz benim özgürlüğümdünüz...

Alıp götürdünüz beni gök katlarına.

Açtım kanatlarımı özgürlüğe,

taşdınız beni yalnızlığıma.

Ebabillerle uyudum.

Kırlangıçlarla su içtim,

konmadan yere.

Uçtum.

Ne kanatlarımı tutan küçük kız

kaldı aklımda;

ne babam kadar labirent sever,

babamdan daha çok labirent kurmuş

o kör ozan bir şey söyler bana.

Bir bilseydi sadece kendisi

indirebilirdi beni yere,

bir çıksa sözün içinden.

Babamın ardı sıra, bıraktığımdan beri

kendimi boşluğa,

yalnızlığım yoldaşlık etti bana.

Yalnızlığım yaşattı beni

bin yıllarca.

Kahvedeki Adamlar Korosu

Bırakıp kanatlarını

indiğinde aramıza,

inanırız yaşadığına.

Kaldırmayız ki başımızı göğe,

görelim uçmakta

İkaros,

bilelim uçmakta İkaros.

Kanatsız İkaros

katılır aramıza.
 Kanatlar bizim dışımızda.
 Gök uzakta.
 İn aramıza İkaros,
 inanalım yaşadığma.

Adalı Kadınlar Korosu
 İkaros, in aramıza.

Küçük Köle Kız ve Eyüplü Kuş Satıcısı Küçük Kız
 İkaros, seni özleriz. Gel yanımıza İkaros.
 Gel yanımıza İkaros.

Hezarfen Çelebi
 Bırakma kanatlarını İkaros,
 İkaros, uç.

Borges
 Yer labirent, İkaros.
 Duvarsız gökyüzünü bırakma.
 Uzlaşmaz labirentle kanat.
 Uç
 İkaros.

Daedalos
 Ben yaptım o kanatları,
 geri ver kanatlarımı.
 İn, İkaros.
 Bırak kanatlarımı.

İkaros
 Kanatlarım,
 kaynadı gövdeme.
 Kanatlarım taşır beni
 yalnızlığıma.
 Ben, İkaros,
 uçarım sonsuzluğuma.
 Uçarım.
 Uçarım.

Uçarım.

U

Ç

A

R

I

M...

GÜVEN TURAN, 1960 KUŞAĞININ ÖNCÜ ŞAİRİ.
YORDAM DERGİSİNDEN GÜNÜMÜZE,
AYNI SAĞLAM ÖRGÜYÜ SÜRDÜREN ŞİİRİ,
İLK KEZ BÜTÜNLÜĞÜNDE BİR ARAYA GELİYOR.
DENİZ İLE TOPRAK, GÜN İLE GECE,
AŞK İLE ÖLÜM ARASI SONSUZ BİR AKIŞ ÖZLEYEN
BİR ŞAİRİN GÜZERGÂHI

ISBN 975-363-163-4

9 789753 631631